

SOS mod Racisme

LIGE VÆRDIGHED FOR ALLE

Nyhedsbrev nr. 113

Efterår 2015

ISSN 0909-9026

'En af vores' © Karen Margrethe Høskuldsson

En af vores

Indhold

Indhold	2
Leder – af <i>Marianne Olsen</i>	3
Siden sidst – af <i>Jette Møller</i> , landsformand	4
Da Danmark blev en Diskrimi – Nation! – af <i>Anne Nielsen</i>	9
Flygtninge er også mennesker – af <i>Flemming Jensen</i>	12
Mennesker på flugt – debatmøde på FN-dagen i Odense	16
Kvinder i sort, demonstration den 20. juni 2015	17
Når de tolerante mødes og stålsætter sig – af <i>Steen Eriksen</i>	18
Islamofobi – Virkelighed eller opspind? den 21. september 2015	20
Intern debat – Hvad skal SOS mod Racisme mene?	21
Svinefarmen i Lety skal fjernes! – manifest fra <i>EGAM v/Benjamin Abtan & Jette Møller</i> m.fl.	24
Grib ind! – af <i>Sylvester Bbaale</i>	25
”Gæstearbejder” – digt af <i>Adil Erdem</i>	27
”Den illegale” – sang af <i>Ruben Byberg Jacobsen</i>	29
Bevæggrunden for at have skrevet sangen: ”Den illegale”.	29
Den lille sorte? Nej, så hellere den røde. – af <i>Per Thorborg</i>	31
Racismen, din vuggelage – af <i>Julia Suárez Krabbe</i>	34
Krystalnatten i år – fakkelmanifestation Nytorv	36
Citat... af <i>Uffe Gerding</i>	37
Dansk... af <i>Haifaa Awad</i>	37
Hvor heldigt...! af <i>Leif Hjernøe</i>	37
RAP mod Racisme, torsdag den 1. oktober 2015	38
Invitation til Integrationsstormøde, Randers	39

SOS mod Racisme

Nørre Allé 7, 2200 København N
e-mail: sos@sosmodracisme.dk
<http://www.sosmodracisme.dk>
<http://www.sosmenneskerettigheder.dk>

Formand: Jette Møller: 6063 3399
Næstformand: Anne Nielsen:
sos@sosmodracisme.dk
Kasserer: John Ukpo: 4233 1968
Revisor: Leif Christensen
Kontoret er ikke betjent, kontakt os pr. email

SOS mod Racisme, Randers:

Birgitte Olesen: sosranders@hotmail.com

SOS mod Racisme København:

Formand: Steen Eriksen: 6024 6191
Næstformand: Rahwa Mokonen: 4233 1969

SOS mod Racisme Nyhedsbrev nr. 113, efterår 2015

ISSN: 0909-9026

Ansvarshavende redaktør:

Marianne Olsen: sosbladet@gmail.com

Signerede indlæg dækker ikke nødvendigvis SOS mod Racismes holdninger.

Deadline for næste nummer: 1. marts 2016

Indmeldelse

Man kan melde sig ind ved at udfylde og sende indmeldelsesblanketten på hjemmesiden og indsende 50 kr som introduktionskontingent for det første år via netbank eller evt. girokort.

- Girokort: Skriv Nyt medlem og navn, adresse, email og tlf på.
- Hvis du bruger netbank skal girokortet håndteres som indbetalingskort, vælg +1 i type-feltet.
- Almindelig bankoverførsel til: SOS mod Racisme, registreringsnummer 1551 kontonummer 1972200. Husk at skrive email (brug evt AT i stedet for @) og "Nyt medlem" el. medlemsnr. på.

Medlemsskabet er gyldigt, når man har betalt kontingent

Kontingent

Introduktionskontingent, første år	50 kr
Unge under 25 år	50 kr
Ordinært medlemskab	250 kr
Studerende, arbejdsfri, pensionister	150 kr
Lokalforeninger	400 kr
Landsforeninger	1200 kr

Gaver modtages med glæde

Bladet er trykt med tilskud fra Kulturministeriets andel af Udlodningsmidlerne.

Leder

Af Marianne Olsen

Det er i sidste øjeblik at erkende at vi er én menneskehed. Det er på høje tid at forstå hvad det indebærer. Det kan se ud, som om det er ved at være for sent nu, da konsekvenserne af menneskets illusoriske ideer viser sig i en pervers fremfærd: at jage hinanden ud, slå ihjel, hade samtidig med at elske, drage omsorg for og lukke ind, farer rundt omkring os, som om der var åbnet for de indre sluser. Og det er lige det der sker med os:

Den 28. september fortalte en af gæsterne i *Søndagsfrokosten* på radioens p1 om politiets kode GTU – grønlandser til ulempe! Mere åbenbart kan det ikke være. Det var forklaringen på at man ikke hurtigt var kommet den grønlandser til hjælp, som var faldet om på gaden.

I 1878 kortlagdes Grønlands vestkyst under J.A.D. Jensen Bildsøes ledelse fra Ameralikfjorden til Tiningnertôq syd for Paamiuts (dengang Frederikshåbs) isblink. Den disharmoni der allerede her skærer i øjnene mellem det land, danskerne elsker og har sat sig i besiddelse af og GTU er blot et eksempel på, hvad SOS mod Racisme vil blive ved med at modsige.

Når vi gør det enkle, glæden ved at være sammen, så kompliceret, er det hvad H.C. Andersen har kaldt troldspejlet.

Med dette nummer hævder vi at det enkle findes, at vi gør bedst i at erkende, at det

nedrige ligesom det generøse er i os selv. Vi har brug for erkendelsen, så vi ikke både skal deltage i at folk bliver jaget på flugt, at der findes tøndebomber, og at de bruges. Vi vil gøre hvad vi kan for at vise, hvor fattigt det er kun at kunne klare sig, når man har fjendebilleder.

De behøves ikke. Vi har ikke brug for at ruste os i nogen Pegidabevægelse, som vores formand skriver, eller diskriminere, som næstformanden påpeger. Vi vil have fjernet svinefarme, hvor der er grave, som vi trænger til at dvæle ved, og vi vil have grave med hele gravsten. For hvis vi er mennesker, er flygtningene det også, og et menneske kan ikke være illegalt. Det illegale menneske afslører en forbryderisk lov.

Også den lille racisme bliver afsløret i dette nummer med den fine fortælling om den lille sorte. Ved første øjekast er det alt for kompliceret, men se forsiden, igen et af Karen Margrethe Høskuldssons kunstværker, så ser vi at det er rigtigt. At det mangfoldige er enkelt i samværet. Vi hører sammen, både med indvandrerer med turban og med slør – og uden – med Folketingets formand. Vi kan synes at nogle af tilhørsforholdene er mere behagelige end andre, ligesom vores egne egenskaber. Kan vi så gøre noget ved det?

Ja, vi kan! Læs og tag alle de gode tekster til jer: God læselyst!

Siden sidst

Af Jette Møller, landsformand

Kampen mod islamofoberne

Sidst på vinteren var SOS mod Racismes lille gule flag med til i alt 10 mandagsdemonstrationer imod Pegida.dk. Til sidst gav Pegida op - eller skiftede navn. Muligvis begge dele. Det sidste gik vi i hvert fald ud fra og erklærede sejrssikkert - eller måske snarere håbefuldt - at vi havde besejret racisterne.

Men jeg tror nu, at disse islamforskrækkede mennesker har fortsat deres mandagsvandring om end i ret beskedent antal, siden de ikke har tiltrukket sig opmærksomhed. På For Frihed på Facebook annonceres vandring den 1. mandag i hver måned, og

Nicolai Sennels har for nylig slået en protest op mod en planlagt stormoské og indsendt hørings svar.

En googling viser, at også på PegidaDk's Facebook-side har hr. Sennels postet sin protest mod stormoskeen. Den første kommentar er: "Ronni LA Der skal bare sættes ild til så snart de prøver at bygge og sådan skal det fortsætte....". Denne side har 2023 likes mod 830 likes til For Frihed.

Det er selvfølgelig altid noget, at For frihed ikke har kunnet mønstre nær så mange likes som sin forgænger, men det er nu en skuffelse, at siderne har så mange likes. Her gik jeg rundt og var stolt af, at vores Facebook-side har rundet de 800.

Rap mod Racisme

Næsten lige så mange tilmeldinger opnåede vores Rap mod Racisme-event den 1. oktober på Facebook. Vi - vores aktive unge, Rahwa, Simone og Julie og så mig - havde fået stablet et fantastisk arrangement på benene med Simones kæreste Carlos (aka Mund de Carlo) som drivende kraft. Han fik nogle af Danmarks bedste rappere med på ideen, Amro, Pato, Al Agami, Vigsø, Lior, Ham den Lange og så selvfølgelig Mund de Carlo selv. Da tilmeldingerne hurtigt oversteg, hvad Støberiets Café på Blågårds Plads ville kunne rumme, også selv om højst halvdelen erfaringsmæssigt dukker op, meldte KoncertKirken Blågårdsplads sig på banen. Og Nørrebro Bryghus sponsorerede 100 øl til uddeling til de første 100 over 18 år. (se fotoreportagen bagest i bladet)

Ideen bag projektet var at tiltrække unge mennesker til det antiracistiske arbejde. Tre unge aktive er altså i underkanten. Så vi havde fået trykt flotte T-shirts, som man kunne købe til en 100-kroneseddel, og muligheder til en flad 50'er, så vores navn forhåbentlig vil komme vidt omkring. Så må vi se, hvad det giver af aktive unge.

Folkemødet på Bornholm

Vi fik også lavet flotte T-shirts, da vi skulle til Folkemødet i sommer. Her klappede alt, som det skulle. Vi havde som sædvanlig base i Fredsteltet og havde desuden fået en ledig time i Institut for Menneskerettigheders telt og én i Mellemløst Samvirke/Globale Gymnasiers telt.

Så blev valget udskrevet, og de folketingskandidater, som vi havde inviteret til to af vores arrangementer, Uzma Ahmed fra Alternativet og Kashif Ahmad fra Nationalpartiet, meldte fra. Det var en streg i regningen, men heldigvis lykkedes det os at finde nogle knaldgode erstatninger.

Vores to debatarrangementer, 'En valgkamp med OS og DEM – eller et nyt VI?' og 'Et splittet samfund – eller et land, hvor alle er medborgere?' trak fulde telte. Næstformand Anne Nielsen talte fra Speaker's Corner om 'Kynisme i asylpolitikken op til valget'. Om lørdag havde Danskernes Parti og Lars Vilks meldt deres ankomst, så da var vi flere hundrede, der forlod Allinge i protest og gik til nabobyen Sandvig. Omkring aftenstid kørte Knud Lindholm Lau sin seance 'Racismeparagraffens grænser – Går vi glip af noget?', som Institut for Menneskeret-

tigheder betegnede som usædvanligt professionel. Og søndag havde vi alle fire et mobilt event 'Tip en 13'er – Er det fra Bibelen, Koranen eller Toraen?', hvor vi uddelte tipskuponer på Cirkuspladsen. De religiøse citater var så svære at placere, at det blev to teologistuderende, der med ti rigtige vandt præmierne, men *eventet* tiltrak sig pæn opmærksomhed.

Omskæringsdebatten spidser til

På Folkemødet deltog vi som tilhørere ved to arrangementer om dreng omskæring, som IntactDenmark stod for. Ved det første ville der ikke have været nogen modstandere af et forbud, hvis vi ikke havde været der, og ved det andet tror jeg, at imamen Fatih Alev var glad for vores støtte, for han var i strid modvind. Det må siges at være en meget vanskelig sag, for IntactDenmark har skiftet taktik. De har opgivet den meget aggressive angrebsstil, som de havde kopieret fra deres amerikanske søsterorganisation, der kæmper imod magthavernes omskæringskultur. Formodentlig er det gået op for IntactDenmark, at det ikke er videre sympatisk, at deres angreb reelt er rettet mod minoriteter. Så de er holdt op med at svine modstanderne til på det groveste og forsøger nu at fremstå afdæmpet. Samtidig har de droppet ordet forbud og taler i stedet om en aldersgrænse på 18 år. De vil helst heller ikke tale religion og nævner nøddigt rituel omskæring. Nu hedder det *ikke-terapeutisk omskæring af drenge*. Men det er og bliver et forbud mod rituel omskærelse, og ifølge den jødiske tro har jøderne en pagt med Gud om, at alle (sunde) drengebørn skal omskæres på 8. dagen, og den kan ikke bare ændres til 18-årsdagen.

Der er næppe tvivl om, at Danmark ville komme i strid modvind internationalt, hvis vi som det eneste land i verden forbød rituel omskærelse. En tredjedel af verdens mænd er jo ganske mange – og samtidig indbefatter det så også den mest magtfulde befolkningsgruppe i USA, hvide protestantiske mænd, som for det store flertals vedkommende stadig fastholder traditionen med at omskære deres sønner af sundhedsmæssige årsager.

Men kampen mod forbuddet fremstår

desværre som en tabersag her i Danmark. Det Radikale Venstre har på deres landsmøde for nylig fastholdt, at de går ind for en aldersgrænse på 18 år, dog med et betydeligt mindre flertal end sidst. Enhedslisten går også ind for et forbud, og i januar vedtog SFU det samme. Og man bliver overfaldet fra alle sider, hvis man tillader sig at ytre sig imod et forbud. Men jeg bliver alligevel overbevist om, at vi skal fortsætte kampen, når overrabbiner Jair Melchior retter en varm tak til SOS mod Racisme fra talerstolen på Politikens Akademi, fordi vi som den eneste organisation reagerede, da jødisk schæctning/slagning pludselig blev forbudt. Han kan nu også regne med støtte fra uventet kant. Dansk Folkeparti vil nemlig til enhver tid forsvare jødernes (og Israels) interesser, idet en af partiets chefideologer, Søren Espersen, er jødisk gift. Det skal jøderne - og muslimerne og alle vi andre - være rigtig glade for.

Danmarks antiracistiske netværk

Siden den borgerlige regering i 2001 gjorde Dansk Folkeparti stuerent, har den antiracistiske scene tabt omfang og gennemslagskraft i Danmark. Til de første finanslovsforhandlinger kom Dansk Folkeparti med det, der siden er blevet kendt som "dødslisten". Allerøverst stod Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination (DRC) v/Niels Erik Hansen, og så gik Dansk Folkeparti ellers i gang med at slagte integrations- og flygtningevenlige organisationer, og Anders Fogh med at fjerne påståede smagsdommere - for senere at erstatte de nedlagte nævn og udvalg med sine egne.

Så da Muhammed-krisen opstod, og Anders Fogh i 2006 ville følge Poul Nyrup Rasmussens eksempel efter 11. september 2001 med at indkalde repræsentanter for organisationer, der arbejdede for eller med muslimer, var der ikke nogen at indkalde. De var slagtet eller sultet ihjel.

Da vi i 2011 fik ny regering, havde mange nok håbet, at de ressourcer, der var blevet fjernet fra området, ville blive tilbageført. Det skete ikke, og nu begynder Venstre-

regeringen lige så stille at lægge an til at fjerne støtten til endnu flere organisationer.

Det er blot en af grundene til, at det er vigtigt, at vi får fundet ud af at skabe en eller anden form for netværk eller paraplyorganisation, så det bliver nemmere at stå sammen. En anden grund er, at der i øjeblikket arrangeres demonstrationer i en uendelighed, så vi risikerer at dræne alle de gode initiativer for kræfter.

Fra venstre: Bashy Quraishy (ENAR Dk), Abbas Razvi og Yildiz Akdogan, MF (S)

Som forening har vi oplevet, at vi tiltrækker flere interesserede, hvis vi samarbejder med flere organisationer om arrangementerne. Senest var konferencen *Islamofobi – virkelighed eller opspind?* en bragende succes. (Se flere fotos side 20)

På det seneste er der ingen tvivl om, at et langt større udsnit af befolkningen end vanligt ønsker at vise, at de ikke vil slås i hjørner med vores såkaldte "integrations" minister og hendes anti-flygtningekampagner. Det er vigtigt, at vi ngo'er er i stand til at give disse mennesker mulighed for at give udtryk for deres solidaritet.

Men det bliver op ad bakke. Dansk Folkeparti har raslet med sablerne længe. Og senest er det kommet frem, at Trampolinhuset, medborgerhus for asylansøgere og flygtninge, er i fare for at miste deres finansiering.

Vi indskrænker

Vores "sambo" i lokale nr. 201 i VerdensKulturCentret, Dokumentations- og Råd-

givningscenteret om Racediskrimination, i daglig tale kaldet DRC, er ved at løbe tør for finansieringskilder, så fra 1. januar må vi afgive halvdelen af de fire små lokaler, vi råder over. Desuden skal vi have mindst to foreninger mere med i lokalfællesskabet for at få råd til at blive der, så det bliver trangt.

SOS mod Racisme bruger kun et enkelt lokale og kun en gang imellem, så det vil ikke betyde så meget for os. Det er DRC, som rammes mest med deres mandagskonsultationer, hvor folk, der har været udsat for diskrimination, kan få råd og vejledning. Det kræver mulighed for at tale ugeneret, og det bliver ikke mange samtaler, der kan føres på samme tid i to små rum.

Man kunne håbe, at der kom EU-midler, som DRC kunne søge til deres ekstremt vigtige arbejde, for vi skal ikke regne med, at det kommer flere ressourcer til vores område, så længe Dansk Folkeparti har så meget indflydelse på dansk politik, en indflydelse, der desværre rækker langt ind i Socialdemokratiet.

Den politiske diskurs i Danmark

Vi vidste det godt på forhånd. At tonen ville blive fæl under valgkampen. Den stolthed, hvormed Socialdemokraternes ordfører understregede, at regeringen havde sikret en stramning af asylpolitikken for første gang i 12 år, så vi nu havde en af de strammeste i Europa, var nedslående. Det samme var de Radikales forsøg på at falde i med tapetet.

Så valgkampen blev grum. Hvor vores politikere burde leve op til deres position som rollemodeller for befolkningen og udvise lederskab og mod, forsøgte alle i stedet at efterplapre Dansk Folkeparti. "Når du kommer til Danmark, skal du arbejde!" formandede statsministeren strengt - på dansk og på plakater indenlands. STOP NAZI-ISLAMISMEN var, hvad de Konservative kunne drive det til. Venstre kom med et så diskriminerende udspil til udlændingepolitik, at det oversteg Dansk Folkepartis bestræbelser, med åbne grænser for "dem, der kan og vil" og flest mulige hindringer for "dem, der ikke kan og vil". Muslimerne forklarede Inger

Støjberg. Nej, nej, dem uden for vores egen kulturkreds, korrigerede Kristian Jensen (!?)

Adspurgt, om Danmark er et multikulturelt samfund, svarede statsminister Thorning-Schmidt et rungende nej, og statsministerin-spe Løkke Rasmussen replicerede: "Nej, men vi er i fare for at blive det, hvis vi ikke tager os sammen!" Den lader vi lige stå et øjeblik...

Som Niels-Erik Hansen (DRC) sagde, det ville blive grumt, når de borgerlige kom til magten igen, for de kunne ikke nøjes med bare at rulle situationen tilbage til, hvor den var, da de afgav regeringsmagten. Bortset fra afskaffelsen af fattigdomsydelserne var der jo ikke sket de store ændringer. Altså var de nødt til at finde på noget, der var meget værre.

Fattigdomsskabende eksklusionsydelser

Alle undersøgelser viser, at danskerne går ind for mindst mulig ulighed. Alligevel vedtog blå blok en såkaldt "integrations" ydelse for nye flygtninge på niveau med SU - men uden ret til job ved siden af, uden transporttilskud og uden adgang til billige lån som supplement. Desuden får nye flygtninge ingen børnecheck som alle andre forældre i Danmark, herunder SU-modtagere med børn, de får ingen ferie, og de får heller ikke ret til almindelig folkepension.

Målet er, at flygtningene skal skynde sig at komme i arbejde, hævder Inger Støjberg - som om det var noget, de selv har indflydelse på. Hun kan så ikke rigtig forklare, hvorfor mennesker, der er ude af stand til at arbejde, også skal have den her motivationsfremmende ydelse. Og ingen spørger hende om det med ferien og pensionen.

Men så kan de bare bestå danskprøve 2, påstår fru, for så får de et sprogtillæg på 1500 kr.

Det er så her, filmen knækker. For nok får danskere, der har været udenlands mere end et år inden for de sidste 8 år, også den lave eksklusionsydelse, men - alt andet lige - så kan de alle sammen rigeligt dansk efter 9 års undervisningspligt. Og får dermed pr. auto-

matik sprogtillægget oveni fra begyndelsen. Klokkeklar diskrimination, idet danske statsborgere derved stilles bedre end flygtningene. Den har jeg ikke fantasi til at forestille mig, at Højesteret accepterer.

Rigtig ærgerligt, at det formentlig varer en evighed, før vi finder ud af det.

Fremtiden

De nye fattigdomsskabende ydelser har også til formål at holde flygtninge væk fra Danmark. Vi var mange, der krympede os, da Inger Støjberg indrykkede annoncer i mellemøstlige aviser for at fortælle, hvor ringe man ville få det som flygtning i Danmark. Det har ikke været smukt at iagttage blå blok og Socialdemokraternes bestræbelser for at overbevise svingvælgerne om, at de i hvert fald nok skal gøre deres yderste for at holde flygtningene nede i *nærområderne*, det mest benyttede ord for tiden.

En landsindsamling til nærområderne gav 90 millioner kroner for nylig. Dem skal der 30 til af for at opveje Venstres besparelser på ulandsbistanden til verdens fattigste lande – herunder *nærområderne*. Så fremtiden ser dystre ud, hvis vi ser på politikernes uskønne kamp for at overgå hinanden, når det gælder stramminger i forhold til asylansøgere, flygtninge og dansk statsborgerskab.

Men der er bestemt også lyspunkter. Antallet af danskere, både nye og gamle, der gerne vil vise deres solidaritet med asylansøgere og flygtninge og forsøge at styrke sammenhængskraften i vores samfund, er voksende. Det skal SOS mod Racisme understøtte, for den positive fortælling er en meget effektiv måde at bekæmpe fremmedfrygten på. Det samme gælder arbejdet for, at de forskellige befolkningsgrupper i det danske samfund får bedre kendskab til hinanden. Så vi fortsætter kampen.

Teamet på Folkemødet, Bornholm

Jette Møller, Rahwa Mokenen, Steen Eriksen og Anne Nielsen

Foto: fuck Color

Da Danmark blev en Diskrimi – Nation!

af Anne Nielsen, Næstformand, SOS mod Racisme

D. 26. august 2015 vil de kommende år stå som en skammens dag for Danmark! Når jeg skriver de kommende år, er det fordi jeg inderligt håber på, at det første en ny regering vil gøre, er at borttage de nye diskriminerende tilføjelser til en lang række af danske love på det sociale område og genindføre ikke-diskriminationsprincippet.

Eksklusionsydelsen

Mens jeg ser på en direkte transmission fra Folketinget af 3. behandlingen af lovforslagene L2, L3 og L7, vil jeg prøve at forklare de vigtigste elementer i lovpakken, hvor flygtninge, en række andre udlændinge og danskere, der har opholdt sig uden for EU i mere end 1 af de sidste 8 år, ikke vil kunne få den almindelige kontanthjælp, men kun en ganske lille ydelse – integrationsydelsen. Modsat navnet er ydelsen en eksklusionsydelse, idet den forhindrer flygtninge m.fl. i at deltage i samfundet på en række områder, derfor vil jeg i det følgende anvende denne betegnelse. Nedskæringerne af de sociale ydelser forværres af indførelse af et optjeningsprincip, der også gælder for flygtninge, til folkepension med L3, og til børneydelser med L7.

Lovpakken har officielt til formål: 1. at gøre det *mindre attraktivt* at søge asyl i Danmark, samt 2. at få *flygtninge i arbejde* hurtigst muligt. Det første formål er at afskrække flygt-

ninge og diskriminere dem, så at det rygtes, at Danmark er et land, der diskriminerer flygtninge, og som ikke vil dem det godt, således at de i stedet søger til Sverige eller Tyskland, hvor de ikke på samme måde bliver diskrimineret og ekskluderet af samfundet. Det er også det, Inger Støjbergs annoncekampagne går ud på: Kom ikke til Danmark – eller fortsæt i givet fald til Sverige uden at søge asyl her!

Fattigdomsfælde

Det sidste punkt lyder jo i princippet sympatisk, og at komme i arbejde er noget, de allerfleste flygtninge ønsker. Men, – det eneste forslaget bidrager med er, at give ringe ydelser, sætte mange betingelser op og gøre mange former for deltagelse i samfundet umulig pga. de lave ydelser. Mange flygtninge vil komme under fattigdomsgrænsen. De må selv finde et arbejde hurtigst muligt for at komme ud af fattigdomsfælden, og det samtidig med at de skal lære dansk og finde ud af at gebærde sig i det danske samfund. Der er ingen positive muligheder for hjælp til at komme i arbejde i lovforslaget; og hvis flygtningene kun kan få et deltidsjob, bliver det meste af, hvad de tjener, modregnet i ydelsen. Samtidig er de stavnsbundne til den kommune, de er blevet placeret i, med mindre de kan forsørge sig selv helt og finde en

bolig et andet sted.

Tilbage til Folketingets møde d. 26. august kl. 13.00

Først kom L3 til 3. behandling uden ændringsforslag eller debat. L3 handler om, at man ikke skal kunne få Folkepension, hvis man ikke har opholdt sig i Danmark et tilstrækkeligt antal år af sin erhvervsaktive alder. Hvis man kun har opholdt sig i Danmark en del af tiden, kan man kun få en brøkdel af folkepensionen (brøkpension). Af gode grunde har de allerfleste flygtninge aldrig været i Danmark, før de kommer hertil som asylansøgere eller kvoteflygtninge, og da de fleste kommer fra krigsramte og kaotiske lande, har de heller ikke mulighed for at medbringe en eventuel optjent pension derfra!

For stemte 48, imod stemte 53: Forslaget blev altså forkastet kl. 13:01:58!

Nyd synet på skærmbilledet, der viser et Folketing, der nedstemmer et lovforslag, der direkte overtræder Flygtningekonventionen, som Danmark er med i. Eller gå ind på Folketingets hjemmeside og se det hele på web-TV: <http://www.ft.dk/webTV.aspx> Klik på optagelsen under Seneste møder i Folketings-salen på 26-08-2015 kl. 13:00 og start den på pilen!, eller her:

<http://www.ft.dk/webtv/video/20142/salen/6.aspx?from=26-08-2015&to=26-09-2015&selectedMeetingType=&>

committee=-1&as=1#player

Formandens forvirring

Men efter det uventede resultat spurgte den fungerende formand Helle Thorning om der var byttet om på tallene, og hun spurgte om der var nogen, der ikke havde stemt, og afgjorde, at afstemningen måtte gå om! Denne afstemning, et minutter efter, blev den gældende: For stemte 51, imod 49, og forslaget blev vedtaget. Det samlede antal stemmer viser, at ét folketingsmedlem må have undladt at stemme, - måske for ikke at stemme mod sin samvittighed?

Debat

Før L2 blev sat til afstemning var der debat. To ændringsforslag, der byggede på Naser Khaders forslag, blev fremsat af Enhedslisten, om at undervisning og prøve i Dansk 2 skulle være gratis for dem, der har taget Dansk 1. De blev stemt ned af folketingsflertallet, inkl. Nasser Khader. Så hvis flygtninge eller andre ønsker en sprogbonus på 1.500 kr. om måneden, må de betale de 20.000 kr. undervisningen i Dansk 2 koster + prøven selv - ud af deres eksklusionsydelse, som svarer til ca. 50 - 60% af kontanthjælpen, - og det kan de ikke! Folketingsflertallet ønsker altså ikke, at flygtningene skal lære dansk og få sprogbonus! Sprogbonusen kommer således først og fremmest til at fungere som et af mange diskriminationsredskaber i lovpakken: den øger eksklusionsydelsen hos de danske statsborgere, der bliver ramt, idet de med det samme de flytter tilbage til Danmark vil kunne modtage en sprogbonus på 1.500 kr. om måneden, da de næsten alle vil have enten folkeskolens afgangsprøve eller prøve i Dansk 2. Forslagene er jo også netop markedsført for at ramme flygtninge: for at gøre det ikke-attraktivt at søge asyl i Danmark, for dér bliver man diskrimineret, får ikke penge nok til at kunne betale egen bolig, at lade sine børn deltage i sport el. fritidsaktiviteter eller lignende. Skal man have opfyldt sine basale behov bliver man nødt til at arbejde fra dag 1 - eller blive social klient og søge om enkeltydelser til det. Folk, der er for

syge til at arbejde, bliver også diskrimineret i forhold til syge kontanthjælpsmodtagere i øvrigt. Og, som en særlig chikane uden begrundelse overhovedet, kan modtagerne af eksklusionsydelsen ikke få lov til at holde ferie – modsat kontanthjælpsmodtagere, der kan holde ferie efter 12 måneder på kontanthjælp.

STRAKS-vedtaget

Folketingsdebatten handlede især om børns opvækst i fattigdom, og om at beløbene i forslaget var urigtige. Lars Løkke Rasmussen havde før valget sagt, at intet flygtningebarn ville vokse op i fattigdom i Danmark, og det blev modsagt af oppositionen. Også emner som kommunernes vanskeligheder ved at boligplacere flygtningene, når de ikke havde penge til huslejen, blev afvist. Inger Støjberg undlod at komme med et eneste reelt eller adækvat svar på de stillede spørgsmål og kommentarer, – men det er vi jo vant til i Folketingets debatter!

Forslaget L2 blev vedtaget ved en enkelt afstemning: For stemte 56, imod stemte 50.

Endnu et brud på Flygtningekonventionen

Senere blev L7 vedtaget med 53 stemmer mod 49. Forslaget handlede om, at man først efter ½ års ophold i Danmark kan få 25% af børneydelserne, efter 1 år 50%, efter 1½ år 75% og først efter 2 år de fulde børneydelser. Dette forslag er også i direkte strid med Flygtningekonventionens princip om at man ikke kan forudsætte en bestemt opholdstid i landet for at flygtninge kan blive ligebehandlet med landets egne borgere.

Voksende kritik

En lang række organisationer har kritiseret de fremsatte lovforslag, dels pga. diskrimination og overtrædelse af Flygtningekonventionen og andre menneskerettighedskonventioner, dels pga. den fattigdom, eksklusion og ydmygelse, som forslagene medfører, og dels fordi en række af statens udgifter bliver ført over på kommunerne, som nu får nok at

gøre med at behandle sager om enkeltydelser og opføre midlertidige boligcontainere i forsøget på at få enderne til at nå sammen for flygtningefamilierne.

Regeringen har ikke svaret på eller taget hensyn til kritikken – eller reelt drøftet forslagernes indhold. Også UNHCR har skrevet et meget skarpt hørings svar og understreget at der var tale om brud på Flygtningekonventionen, og foreslået at forslagene ikke blev gennemført.

SOS mod Racisme har skrevet et meget detaljeret, kritisk hørings svar til de tre lovforslag tilsammen, som kan downloades fra www.sosmodracisme.dk under Pressemessages og hørings svar under 23. 7. 2015 eller på linket her:

http://www.sosmodracisme.dk/userfiles/downloads/Pressemessages_hoerings_svar/Hoerings_svar_SOSmodRacisme_L2_L3_L7.pdf.

Rigtig mange andre organisationer har kritiseret lovforslagene.

De enkelte lovforslag, betænkningerne og hørings svarene kan læses på Folketingets hjemmeside: www.ft.dk under (øverste menu): Dokumenter – Lovforslag – 2014-15 (2. samling) – L2 L3 L7 . Hørings svarene ligger under venstremenuen Udvalgsarbejde – Bilag.

Hvis der kommer en sag for ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, vil Danmark formentlig blive dømt og lovene bortfalde; men det kan tage mange år, og det er vel det, regeringen satser på.

Det samme gælder den etårige karenstid for at få familiesammenføring for flygtninge med midlertidigt ophold, som blev indført af den forrige regering men også med borgerlige stemmer. Regeringen har desuden bebudet flere stramninger på udlændingeområdet, også for de flygtninge, som er kommet hertil før 1. september 2015.

I SOS vil vi fortsat kæmpe imod racisme og diskrimination af etniske minoriteter og flygtninge; og vi vil også kæmpe for, at flygtninge får bedre muligheder for at komme i lønarbejde.

Flygtninge er også mennesker

Flemming Jensen

Tale ved demonstrationen Nytorv 26. aug. 2015

Det er lidt uvant for mig at stå her. Normalt er min talerstol teateret... men det må gå, som det kan. Jeg gider ikke bare holde mund.

"Flygtninge er også mennesker" står der på et banner dér – ja, det er den overskrift, vi samles under. "Flygtninge er også mennesker" – det er jo sådan set en temmelig overflødig konstatering. Og der bør råbes vagt i alt andet end gevær, når vi er en så stor gruppe mennesker i vort land, der har følt, at det her i 2015 er nødvendigt at gøre opmærksom på noget så selvfølgelig som, at flygtninge ... er mennesker.

Vel at mærke – meget modige mennesker, handlekraftige mennesker, der for at skaffe deres børn og sig selv et liv – med netop livet som indsats har udstået strabadser og taget chancer, som I og jeg dårligt kan forestille os.

Vi taler ikke om bekvemmelighedsflygtninge eller nasserøve, men om mennesker, hvis verden er styrtet i grus. Og som så alligevel har samlet sig sammen og udvist et mod, en udholdenhed og en beundringsværdig ansvarsfuldhed over for egen situation.

Respekt! Bør de mødes med. Respekt!

Jamen, Danmark kan ikke tage imod 60 millioner flygtninge!

Det er der altså heller ingen, der forlanger.

Men de, der så kommer hertil, kan vi behandle anstændigt!

Desværre – lige netop dét er det så, at et folketingsflertal i netop disse timer vil vedtage, at vi ikke skal.

Stramningerne skal være et signal – så det

ikke er her flygtningene flygter TIL. Men folk på flugt for deres og deres kæres liv flygter ikke TIL – de flygter FRA!

Alligevel ... folketingets flertal ønsker faktisk, at rygten spredes ud over verden, at Danmark er det land, hvor mennesker på flugt for deres liv kan se frem til at nedsynke i fattigdom og isolation. Og hvis den stadig ikke er feset ind, så vil vi indrykke annoncer i udenlandske aviser, så det kan blive kendt viden om, at for udlændinge er Danmark et rigtigt ubehageligt land, hvor det nationale motto er: "Kom ikke her!"

Ét er, at adskillige bekymrede erhvervsledere har været ude at gøre opmærksom på, at for Danmark er markedsføringsværdien ved den slags tiltag sådan set ret begrænset.

Men det vigtigste er noget så simpelt som: Det er sgu ikke i orden!

Nu er det svært at diskutere politik i et land, hvor magthaverne har valgt ikke at sidde i regering. Men der er næppe tvivl om, at disse magthavere alligevel har haft indflydelse på regeringsgrundlaget.

Jamen hov! Stop en halv! Det kan da ikke være muligt? Det er jo selvmodsigende.

Der står jo i regeringsgrundlaget, at Danmark "er et kristent land" med andre ord bygger på kristne værdier. Alle i Danmark er jo ikke kristne – det er jo ikke engang alle medlemmer af folkekirken, der er det – men nu har vor regering altså valgt at lade det stå centralt i selve regeringens grundlag, at "vi er et kristent land". Og hvis ord skal ha' indhold – og hvorfor dog ikke prøve dét? – så er be-

grebet "næstekærlighed" ikke til at komme udenom. Den barmhjertige samaritaner, der stopper op og hjælper den nødstedte – han er det kristne ideal. Det er sådan, man opfører sig.

Når ens næste er i nød – så hjælper man ham eller hende.

Betingelsesløst!

Næste – det er meget nemt – det står i de kristnes bibel: Det er den, man viser barmhjertighed.

Regeringens politik stemmer simpelthen ikke med dens eget regeringsgrundlag – de to ting modsiger hinanden – og enten må man lave om i lovforslaget – eller også må man lave om i bibelen.

Kender jeg Inger Støjberg ret, vælger hun at justere bibelen.

Den netop overståede valgkamp var dybt rystende at overvære. Den tog form som en konkurrence – ja, faktisk som en Bruun Rasmussen-auktion over, hvilken fløj, der kunne tilbyde at behandle mennesker i nød dårligst. Der var flest points til de partier, der fandt de snedigste og mest effektive måder at lukke øjne og ører for mennesker, der i deres fortvivlelse bad om vores hjælp. Og se meningsmålingerne – jeg skal love for, at det gav pote!

Så det nytter ikke noget kun at pege fingre ad regeringen. Når vi, der forsøger os som satirikere, i ny og næ kan komme til at kalde enkelte af vore politikere for idioter – så må vi jo ikke glemme, at de egentlige idioter er de idioter, der har valgt idioterne.

Os selv – befolkningen. Tiden er kommet til at gribe i egen barm – og efter min personlige erfaring bli'r det jo nemmere og nemmere med årene.

Så vi er nødt til at tale med hinanden om det her – tale, ikke skændes, så går alt i stå – men vi må tale!

Vi må spørge: Er der sket et skred med og i os alle sammen?

Kan det være sådan, at gennem den sidste snes år har troen på markedsøkonomiens ufattelige kræfter sat sig på vore hjerner og

hjerter? Så vi tænker og føler anderledes?

Så hvor vi før spurgte: Er det her godt eller dårligt? Er det anstændigt eller uanstændigt? Er det i orden eller er det ikke i orden? – Der er disse forskellige spørgsmål nu blevet erstattet af ét eneste og meget enklere spørgsmål: Kan det sælges?

Forstået i videste forstand – det vil sige – hvad siger meningsmålingerne, hvad siger fokusgrupperne, hvad siger seertallene, hvad siger økonomerne – kort sagt: Kan det betale sig?

Er det sådan, at pragmatisme har fået en alt for fremtrædende plads i vort land? At det, der altid

har været substantielle tanker om etik og moral, nu hånligt affærdiges som politisk korrekthed og pladderhumanisme.

Hvorimod der står stor respekt omkring at være klar i spyttet, omkring firkantethed, målrettethed – man skal ha' is i maven! Det er vigtigt! I kritiske problematikker – som denne – skal man ha' is i maven.

Se, nu skal man altså ikke vide ret meget om peristaltik for at vide, at hvis man har is i maven, så varer det altså ikke ret længe, før man bli'r kold i røven.

Vi lukker vores dør, bygger et pigtrådshegn, opfører en mur – og så må de finde ud af det i nærområderne. Pøj med det derude i nærområderne – den nye danske regering skal nok støtte op om jer, og vi starter målrettet med at beskære udviklingshjælpen med 2,5 milliarder! Så er der fest!

Fredsommelige folk som os, der står her på pladsen, trækkes der nok lidt på skuldrene af. Og hvis der i tv-avisen skulle dukke blot et par enkelte billeder op af os her på denne plads, vil det for mange af vore tv-kiggende medborgere blot være et levende bevis på, at Copenhagen Fashion Week – modeugen – endgültig er forbi.

Et enfoldigt sammenrend af blåøjede bedsteforældre, der har holdt sig i live helt fra 1968. Herregud!

Vi er lidt naive – vi er lidt godtroende – vi er lidt letsindige.

Er det sådan, at pragmatisme har fået en alt for fremtrædende plads i vort land?

Hvad er der i vejen med at tro godt?
Hvad er der i vejen med at ha' et let sind?
Hvad er der dybest set i vejen med naivitet
– det er en meget undervurderet egenskab.
Og som andre egenskaber, kan naiviteten
selvfølgelig ikke stå alene – det ved jeg godt
– men den skal ikke udelukkes fra selskabet.
For så bli'r selskabet en gold affære.

Så de få af de mange mennesker, vi er i
stand til at tage imod – dem skal vi også tage
os af. Ordentligt – de skal ikke være pariaer
– de skal ikke isoleres og liiiiige holdes på et
eksistensminimum – intet menneske er kun
til opbevaring.

Jeg kan næsten ikke li' at nævne Inger Støj-
berg igen – hun får alt for meget omtale –
men det må til. Når man som hun har ople-
vet at besøge en mellemøstlig flygtningelejr
og derefter mener, at vi vil gøre flygtningene
en bjørnetjeneste ved at lade dem flytte til
Danmark – "for der vil de have svært ved at
falde til" – så må jeg sige, at jeg har også væ-
ret i nogle af disse flygtningelejre. Og jeg kan
oplyse, at dér har flygtningene også meget,
meget svært ved at falde til. Vi taler om over-
levelse, integrationsminister! Vi taler mad, vi
taler vand, vi taler tøj til deres børn. Og som-
metider er vi så dristige, at vi også tør tale
håbet om bare et lille glimt af glæde.

**Vi kan ikke
redde verden!
...Okay – men så
kan verden heller
ikke redde os.**

Kun et fuld-
stændigt historieløst menneske kan hævde,
at Danmark hverken har lod eller del i disse
menneskers ulykke. Det har vi! Vi har været
med til at røre rundt i suppen i de globale
katastrofer, der har smadret disse menne-
skers tilværelse.

Den FN-stridige og ulovlige krigsindsats
i Irak, som vort lands i særklasse mest ka-
tastrofale statsminister nogensinde – med
befolkningens applaus! – fik løjet os ind i, var
med til at skabe en væsentlig grobund for
dagens grufulde kaos i Mellemøsten.

Og den himmelråbende uretfærdige glo-
bale ulighed, der lader millioner lide nød og
nogle få tusinde blive multimilliardærer –

den udvikling er vi en del af – vi tror på den
– og praktiserer den i foreløbigt lidt mindre
målestok herhjemme.

Der er i verden RIGELIGT med ressourcer
til at finansiere noget, der kan nærme sig en
løsning – ressourcerne sidder bare på for få
hænder.

Altså – de mennesker, vi ta'r imod, be-
handler vi ordentligt. Det kan og må ikke
være anderledes.

Den store globale problematik må vi stå
sammen med andre om. Europa – FN – al
verdens forsamlende politikere – vi gider ikke
længere betale for rejser på business class
til Bruxelles og Rio de Janeiro, hvis politi-
kerne alligevel sidder på hænderne, når der
er håndsoprækning. Mange af vore politi-
kere er kommet i tanker om at en del af disse
såkaldte nærømråder er de rige mellemøst-
lige oliestater. De er ikke hjælpsomme. Dem
skal vi lægge pres på! Hvordan gør vi så det? I
praksis.

Saudi Arabien, der har cirka samme
retsvæsen og syn på kvinders rettigheder
som Islamisk Stat, er en af vore tætteste alli-
erede. Så pyt med, om der ryger et par hæn-
der i ny og næ.

Der afholdes konferencer og internatio-
nale sportsstævner i Qatar – så pyt med, at
slaveriet i moderne udgave stadig praktise-
res dér. Og det danske udenrigsministerium
la'r dronning Margrethe smutte ned og over-
række storkorset af Dannebrog til diktatoren
i Bahrein – pyt med det!

Se, det kalder jeg at lægge pres.

Men vi må finde nogen at være sammen
med om dette her.

Og hvad vi end gennem årene har ment
om EU, så er her endelig en meningsfuld eu-
ropæisk opgave. Det kan selvfølgelig være
svært at ha' tillid til en organisation, der ef-
ter 22 års forhandlinger stadig ikke kan blive
enige om at lade være med årligt at smide
800 millioner ud ad vinduet til én gang om
måneden at flytte hele EU-bureaukratiet
med ringbind og sekretærer og laptops og
hele dynen en formålsløs tur fra Bruxelles til
Strasbourg og tilbage igen.

Nu be'r vi så de samme mennesker forsøge
at løse en dybt kompliceret menneskelig ka-

tastrofe..... Oddsene er vist ikke helt oppe at ringe.

Men det ER den eneste mulighed – og vi må be' disse mennesker ta' sig sammen.

Og bakke op om dem!

Ikke søge at underminere og fraskrive os internationale forpligtelser og konventioner. Sagen er for alvorlig til partipolitik, men det er selvfølgelig besynderligt, at et af de politiske partier, der i 43 år har stået i spidsen for at trække den modstræbende danske befolkning ind i det fællesskab der er endt med at hedde EU – nu er blandt de første, der kræver begrænsninger i fællesskabet.

Det er svært at få nuancer med i en tale i fri luft til et helt Nytorv. Gråtonerne drysser hurtigt ned på asfalten.

Men det korte af det lange er jo: Også vi er nu et multikulturelt samfund.

Fyldt med nye befolkningsgrupper,

der nu også har ret til at være med til at definere, hvad det vil sige at være dansk.

Vi, der har været danskere længst, kan hyle og skribe og synes, at det er udansk og forkert – men vi kommer ikke uden om mangfoldighed. Og så kan vi jo lige så godt glæde os ved, at når folk er forskellige så gi'r det ganske vist problemer.

Men det er altså også underholdende.

Se det i øjnene: Globaliseringen er over os – verden bli'r mindre og mindre – og alligevel stiger portoen. Det er underligt – men det må vi vænne os til.

**Men det korte af det lange er jo:
Også vi er nu et multikulturelt samfund.**

Flemming Jensen

Mennesker på flugt

Gør vi hvad vi kan?

Debatmøde på FN-dagen

Oplæg v.

- Jens Engedal (Dansk Flygtningehjælp):
Aktuelle udfordringer på flygtningeområdet.
Globalt, i Europa og i Danmark
- Marianne Rosenkvist (samfundsdebattør):
Bud på en ny dagsorden?
- Mohammed-Nor Osso (Kerteminde):
Fra flygtning til velintegreret fynbo

Lørdag den 24.okt. kl. 13 -16.30
Seniorhuset, Tolbodgade 5-7, Odense C

Alle er velkomne

Arr.: Et Anstændigt Danmark og SOS mod Racisme
(bistået af Bedsteforældre for Asyl og Venligboerne på Fyn)

Pris: 40 kr. (inkl. kaffe/te, kage, frugt og vand)

Bedsteforældre for Asyl

Kvinder i sort, demonstration den 20. juni 2015

I sol og regn, posten skal ud, læs: budskabet skal ud!

Fotos: Tove Krag

Når de tolerante mødes og stålsætter sig

Af Steen Eriksen

Sammen med mange andre gode mennesker deltog jeg i en forfatteraften søndag aften den 20. september i Apostelkirken på Vesterbro i København. Der var næsten fuldt hus.

Aftenens titel var: Hvor blev tolerancen af?

Initiativet skyldtes forfatteren og dramatikeren Michael Svennevig. Gennemgående professionel oplæser var skuespiller Ulla Henningsen, som læste Svennevigs prolog:

”Der begyndte at komme flygtninge til landet. Det var en konsekvens af at vi havde været i krig og stadig var det. Der blev banket på vore døre. Vi blev med ét opmærksomme på vores velstand. Der begyndte at komme folk der tiggede i gaderne, ved S-tog stationerne og foran supermarkederne. Hjemløse og statsløse. For verden var rykket nærmere. Vi var et lille velstående land. Og små lande har det med at lukke sig omkring sig selv. Vi blev bange for andre og for hinanden, men allermost måske for os selv.”

Afvekslende med musik og sang fulgte en række indslag.

Salim Abdali fortalte os om barndommens Bagdad, hvor alt nu er forandret.

Forfatteren Kirsten Thorup havde tøvet over for aftenens titel, da tolerance let forstås ensidigt som tålsomhed over for andre. Næste skridt må være at inkludere, og så kan politikerne blive fjender. Ulla Henningsen læste fra Thorups novelle Darkside CPH, som er baseret på interviews og handler om en hjemløs østeuropæer i København. Han er henvist til at samle flasker. Når han ringer hjem kniber det med oprigtighed om situationen i lykkeland. Konen har svært ved at klare sig for de penge han sender hjem.

En dansk kvinde Ditte Maria Le-Fevre og en ung afghansk mand Zakir Hussain Shahoo fortalte om deres kontakt, der startede som en formel relation. Ditte var kontaktperson for den uledsagede flygtningedreng Zakir. Formalia blev efterhånden til et nært venskab.

Den danske sang (Harald Bergstedt og Carl Nielsen) Solen er så rød mor blev sunget af den skolede sangerinde Radmila Rajic.

Den sorte kvinde Marie Lydie Nokouda læste uddrag af en ny roman: Afro-dansker af Quaali Schmidt-Sørensen. Traumer havde ført til fem års tavshed i Danmark. Siden fulgte besværlige rejser med det ”rødbedefarvede” pas gennem arabiske lande og trangen til at skifte navn hvert år (måske for dyrt med de nye pas?).

Roya Moghaddas Hoffmeyer havde jeg lejlighed til at hilse på igen. For mange år siden var hun aktiv i POEM ParaplyOrganisationen for Etniske minoriteter. Hun er fra Iran og denne aften læste hun på farsi et kærlighedsdigt af digteren Rumi.

Forfatteren Stig Dalager blev interviewet af Svennevig om romanen Rejse uden ende. Den handler om den svenske diplomat Raoul Wallenberg, som reddede et stort antal jøder i Ungarn under 2. Verdenskrig. Ved den sovjetiske indtagelse af Budapest blev han arresteret og det har været leksikalsk viden, at han døde i 1947. Dalager er af en anden opfattelse og henviser til forlydender om, at han er set i en sovjetisk fangelejr så sent som 1970'erne. Svennevig gik ikke meget i kødet på denne opsigtsvækkende diskrepans. Ulla Henningsen læste fra bogen.

Rabbiner Bent Melchior rundede aftenen af med veltilrettelagte ord og angreb. Som overhoved for dansk jødedom har han for enet jødisk engagement med en national og international indsats for flygtninge og forfulgte, blandt andet ved at forsvare musli-

mers rettigheder i Danmark. På denne baggrund udtalte han sig om aktuel politik, om dialog mellem danskere og minoriteter og om flygtningenes antal. Alt sammen i en humoristisk og godmodig tone, som nok kan være med til at rehabilitere tolerancen.

Til allersidst blev en spirituel dans fremført af Roya Moghaddas Hoffmeyer i et spændende kostume.

Henvisninger:

Forud for arrangementet er optaget Youtube-filmen "Hvor blev tolerancen af?" (ca. 17 min.), som er offentliggjort 1. september. Flere af aftenens deltagere er med.

Folkekirkens Asylsamarbejde: hjemmesiden www.asylsamarbejde.dk opfordrer til netværk i menighederne, når der er behov for det, fx i den aktuelle situation med nye flygtninge.

Uddrag: "Mange asylsøgere er kristne men kommer med en kulturbaggrund, som er meget forskellig fra vores danske tradition. Andre kommer med en anden religiøs bagage men opsøger kirken, fordi de er blevet tiltrukket af det kristne budskab og gerne vil lære mere. Andre igen har ingen konkrete planer om at blive kristne men søger menneskeligt nærvær og kontakt med danskere gennem kirken."

Islamofobi — Virkelighed eller opspind? den 21. september 2015

Fotos fra mødet

Jette Møller (SOS), Niels-Erik Hansen (DRC), Anne Jessen (DEMOS), Qasam Ejaz (Anmeld Had), Zaid Nasrati (gymnasieelev), Annette Bellaoui (Missing Voices)

Intern debat — Hvad skal SOS mod Racisme mene?

Debatmøde, april 2015

I april afholdt vi et debatmøde for at få afklaret, hvad SOS mod Racismes holdning er på udvalgte gråzoneområder. Til det formål havde vi bedt adv. Niels-Erik Hansen, imam Fatih Alev og formanden Josef W. Nielsen og næstformanden Victor Bennett fra African Empowerment Center komme med oplæg, som vi kunne tage stilling ud fra.

Grænser for ytringsfriheden? Om blasfemi- og racismeparagraffen

Advokat Niels-Erik Hansen, leder af Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination (DRC) understregede, at Straffelovens § 140 (Blasfemiparagraffen) og § 266 b (Racismeparagraffen) er en minoritetsbeskyttelse. De indskrænker ikke borgernes ret til frit at ytre deres holdninger. Privat kan man ytre, hvad man vil, og offentligt lægges der få hindringer i vejen, især når det drejer sig om politikeres udtalelser.

Rent historisk er der en tæt sammenhæng mellem blasfemiparagraffen og racismeparagraffen. Det var netop i forlængelse af en dom fra 1938, hvor nazister dømedes efter §140 for at forhåne jøderne og deres religion, at Folketinget fandt behov for den beskyttelse, der nu fremgår af § 266b (Racismeparagraffen). Som formentlig det første land i verden indførte et enigt dansk parlament således § 266b til beskyttelse af vores etniske/religiøse mindretal i 1939.

Retsopgøret efter Anden Verdenskrig var ikke pynteligt for dansk retshistorie, fordi man var nødt til at vedtage love og dømme med tilbagevirkende kraft, men § 266b havde vi, så vi i det mindste på dette område ikke behøvede at dømme med tilbagevirkende kraft.

Det fremføres ofte, at blasfemi- og racismeparagraffen er begrænsende for det, der omtales som "religionskritik". Det er umid-

delbart svært at få øje på, hvad det er for ytringer, som nogen måtte holde tilbage, idet der dagligt hetzes mod etniske og religiøse mindretal i Danmark. Hvis der alligevel skulle være tale om, at nogen undlader at ytre sig pga. § 140 og § 266 b, må det være direkte hadtale, de undgår, og som samfund er vi nødt til at beskytte minoriteter mod sammenligninger med rotter, (kræft-)sygdomme osv.

Højrefløjen hævder, at disse begrænsninger er påtvunget os udefra, men forbud mod at forhåne og spotte lovlige religions-samfunds troskærdomme eller gudsdyrkelse samt de befolkningsgrupper, der tilhører de pågældende religioner er en ren dansk opfindelse. Det er ikke de internationale menneskerettighedskonventioner, der "påtvinger" Danmark at have en sådan lovgivning. Eksempelvis FN's racediskriminationskonvention, som vi i 1971 indførte i dansk lov, omfattede netop ikke beskyttelse pga. religion, men alene pga. race, hudfarve, national eller etnisk oprindelse.

Fredsring

Hvis man afkriminaliserede blasfemi ved at afskaffe §140, ville vi som samfund ikke længere kunne modvirke offentlig afbrænding af en religions helligste skrifter som Koranen eller Bibelen eller f.eks. et kors. Det

samme gælder offentlig urinering eller tilsvarende på f.eks. Bibelen og Koranen.

Imidlertid afviser Anklagemyndigheden mere og mere hyppigt at rejse sag under henvisning til, at anmelderne ikke er "klageberettigede", så det bliver stadig sværere at få prøvet sagerne ved retten.

Vi konkluderede derfor...

Vi konkluderede derfor, at SOS mod Racisme ikke blot går imod en ophævelse af de to paragraffer, men at vi desuden går ind for, at der både ved § 140 og § 266b åbnes mulighed for **subsidiær påtale**, så det bliver muligt at rejse en sag, selv om Anklagemyndigheden afviser at rejse tiltale.

Forbud mod Hizb ut-Tahrir?

Imam Fatih Alev, bestyrelsesmedlem i Islamisk-Kristent Studiecenter og indtil for nylig formand af Dansk Islamisk Center, fortalte, at Hizb ut-Tahrir blev grundlagt af en palæstinenser fra Jordan i 1953. Hans holdning var, at det ikke var muligt at befri palæstinenserne fra Israel, hvis de arabiske lande ikke stod sammen, og at man derfor skulle arbejde for et islamisk kalifat.

Frem til 1922 havde sultanen samtidig været kalif, men i 1922 afskaffede Kemal Atatürk, præsidenten for den nyligt grundlagte Tyrkiske Republik, sultanatet. 3. december 1924 blev kalifembedet også afskaffet.

Hizb ut-Tahrir mener ikke, man må tage vold i anvendelse, før kalifatet er oprettet, og har aldrig opnået meget støtte blandt palæstinensere, netop fordi man ikke går ind for voldelig modstand mod israelsk besættelse.

I 1996 uddelte Hizb ut-Tahrir materiale på ubehjælpsomt dansk, og herefter blev forholdet mellem FA og enkeltpersoner fra Hizb ut-Tahrir meget anstrengt. Danske konvertitter og velformulerede unge løftede herefter niveauet, men Hizb ut-Tahrir fulgte ikke demokratiets spilleregler, når de mødte op til andres møder og "kaprede" møderne.

De fordrejer Koranens ord eller tager dem ud af kontekst og forsøger at italesætte deres

projekt på arabisk, så de virker mere autentiske på ikke-arabere. Særligt kvikke bliver tilbudt studiekredse og kan derefter blive medlemmer, men indtil da er de "supportere". Anslået 50-150 har været igennem et sådant forløb. De har et vestligt udseende, har ikke langt skæg og går ikke i arabiske gevandter.

Nogle højt placerede frafaldne holder lav profil. Det gælder generelt for frafaldne, at de ligesom må starte helt forfra, fordi de er forvirrede og ikke sikre på, hvad Islam er uden for Hizb ut-Tahrir.

Hizb ut-Tahrir arbejder for et kalifat i et arabisk land, evt. ved et militærkup, og har været imod moskeer og diverse nødhjælpsprojekter mm her i Danmark. De har nu fået deres egen moske på Heimdalsvej og siger nu også, at man sagtens vil kunne leve, hvor der ikke er noget kalifat, fx i et vestligt land.

De udvælger specifikke kampagner som fx kampagnen imod fjernelse af børn fra muslimske hjem (ud fra et enkelt eksempel i Århus, hvor myndighederne frygtede, at faderen ville radikalisere sønnen). De har stemt dørklokker for at få underskrifter og har indsamlet 15.000. De opfører sig, som om de er repræsentanter for muslimer i Danmark og pisker en stemning op.

De har indledt en ny diskurs, hvor de er mere handlingsorienterede. De forsøger at fremstå som intellektuelle. Junes Koch, dansk konvertit, er deres nye talsmand. Organisationen finansieres bl.a. ved, at 10% af lønnen går til Hizb ut-Tahrir.

En af deres talsmænd blev på et tidspunkt idømt 6 mdr. fængsel efter Straffelovens § 266b for at have brugt hadetale mod jøderne, noget Hizb ut-Tahrir siden har fortrudt. Citatet var ifølge FA taget ud af sammenhængen, "Og dræb dem, hvor end I finder dem, og fordriv dem fra det sted, de fordrev jer« var ikke vendt mod jøder, men mod afgudsdyrkerne i Mekka, der forsøgte at udrydde Muhammed og muslimerne.

FA understregede, at Hizb ut-Tahrir IKKE arbejder for et kalifat i Danmark, men i et arabisk land, og at den ikke er voldelig.

Det blev i øvrigt bekræftet i et foredrag for

nylig af Kirstine Sinclair, lektor og ph.d. ved Center for Mellemøststudier ved Syddansk Universitet. Hun understregede også, at Hizb ut-Tahrir IKKE er voldelig.

Vi konkluderede derfor...

Danmark har – modsat fx Tyskland – tradition for ikke at forbyde yderligtgående organisationer som fx nynazisterne, da det blot tvinger organisationen under jorden og erfaringsmæssigt risikerer at øge tilslutningen. SOS mod Racisme går derfor heller ikke ind for, at Hizb ut-Tahrir skal forbydes, og da især ikke, når der ikke er tale om en organisation, der ”virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende”. I øvrigt kan der ikke vedtages forbud mod den slags foreninger. De kan kun opløses ved dom jf. Grundlovens § 78.

Om N-ordet NEGER

Mange hævder, at ordet *Negro* / neger stammer fra det latinske *niger*= sort. Det er ikke korrekt. Mennesker fra det afrikanske kontinent blev på latin kaldt *affer*.

Negro/neger har sin oprindelse i slavehandlen og blev overtaget fra portugisiske slavehandlere evt. via hollandske slavehandlere (på hollandsk: *neger*). Desuden har antropologer brugt ordet som betegnelse for det, man mente var den sorte race fra Afrika syd for Sahara. Denne brug af ordet blev opgivet, da man opgav begrebet menneskera- cer.

Negro har siden slutningen af 1960'erne været opfattet som nedsættende af sorte i USA, så selv om det danske ord *neger* opfattes som neutralt af mange, er det i vores

globaliserede verden ikke rimeligt at påstå, at det danske sprog er upåvirket af engelsk og især amerikansk. Så det må være på tide, at vi holder op med at bruge ordet neger. Det handler ikke om, hvordan man som hvid opfatter ordet, men hvordan den, man bruger det om, oplever det.

Og det handler heller ikke om politisk korrekthed. I så fald skulle danskerne være holdt op med at sige neger for et halvt århundrede siden.

Man kan i stedet sige *sort* eller *afro-dansker*. Hvis vedkommende kommer fra Afrika, bruges *afrikaner*, og fra USA *afro-amerikaner* eller *afrikansk-amerikaner*. På engelsk bruges desuden PAD for person of African descent.

Om ordet MULAT

Ordet mulat stammer også fra portugisisk *MULATO* og betyder egentlig muldyr/mulæsel, der er en krydsning mellem to forskellige dyrearter, nemlig hest og æsel. Man mente, at en krydsning af ”racerne” betød en degeneration af den højst udviklede race (Læs: den hvide race) og derfor skulle undgås. Mange troede desuden, at børnene af blandede forhold blev sterile ligesom muldyr/mulæsler.

SOS mod Racisme anbefaler, at man bruger de

Vi konkluderede derfor...

betegnelser, som de mennesker, man bruger dem om, selv foretrækker, og undgår ord, som kan virke stødende eller sårende. Ergo bør ord som *neger*, *mulat*, *zigøjner* osv. undgås.

Svinefarmen i Lety skal fjernes

Benjamin Abtan, formand for EGAM¹ har bedt os bringe nedenstående manifest:

I Tjekkiet, midt i Europa, var der under anden verdenskrig ved den lille landsby Lety en koncentrationslejr, hvortil nazisterne deporterede romaer. Nu er der en svinefarm som er subventioneret af EU. Det er svært at komme derhen. Selv om sommeren er der mudret og upejet. Det stinker fra farmen i det, der bogstavelig talt er noget svineri på alle niveauer. Snavset og den kvalmende lugt besudler mindet om de mennesker, der måtte dø her. Farmen er en hån både imod dem og deres efterkommere

I 1939 blev lejren etableret med henblik på forskellige slags fanger, men fra juli 1942 til august 1943 var der udelukkende romaer. De blev reduceret til at udføre tvangsarbejde. Hundredevis af dem døde der, andre af dem blev deporteret og myrdet i Auschwitz-Birkenau.

Der er tale om 'straks-og-her'-mord, det folkemord som romaer var ofre for under anden verdenskrig, og det peger ulykkeligvis frem mod de forfølgelser som stadig rammer dem i Europa. Her er symbolet på et sort hul i europæisk historie.

Europas nuværende krise tillader desværre en anti-roma racisme igen at komme op til overfladen. Det er som om vi i det hele taget er ved at glemme forrige århundredes barbari i vores verdensdel.

Er det virkelig Europas dårlige samvittighed, der tillader at fortidens forbrydelser fortrænges?

Det må ikke ske. Romaer og ikke-romaer må sammen kæmpe for at erindringen ikke bliver skubbet til side. Vi har heldigvis haft en dag for roma pride den første søndag i oktober hvert år, for at vi kan modarbejde racisme og arbejde for lighed og værdighed for os alle sammen.

Vi vil have svinefarmen og svineriet i Lety fjernet. Derfor vil vi, i anledning af roma

pride dagen bede formanden for Det Europæiske Råd, Donald Tusk og formanden for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker ligesom også Europaparlamentets formand, Martin Schulz og Tjekkiets premierminister Bohuslav Sobotka om at sørge for at svinefarmen i Lety bliver fjernet.

I stedet bør der rejses et ordentligt og anstændigt mindesmærke på det sted. Man skal også tillade at undersøge gravene, så historien kan blive kendt, og så forskere kan få adgang og give os en viden om hvad der egentlig har fundet sted.

Der er allerede økonomiske midler nok til at gøre det. Der skal for eksempel kun bruges en brøkdel af de hundreder millioner euros af det budget, der er beregnet til at rehabilitere romaer, som hvert år ligger hen i Bruxelles, fordi de hverken bliver søgt af medlemsstaterne eller deres lokale myndigheder. Det er kun viljen til at handle, der mangler.

Europa savner i høj grad at demonstrere at der virkelig er vilje til at håndhæve lige ret for alle, at det er værdier, som vi vil hævde. Det er et skridt i den rigtige retning at få gjort rent i Lety.

Ovenstående er underskrevet af

- *Jette M. Møller*, formand – på vegne af 'SOS mod Racisme'.
- *Malene Fenger-Grøndahl*, der sammen med *Carsten Fenger-Grøndahl* har skrevet *Sigøjnere – 1000år på kanten af Europa* (Aarhus Universitetsforlag 2008). Malene Fenger-Grøndahl kæmper stadig utrætteligt imod diskriminationen af romaer.

(Dansk tekst ved *Marianne Olsen*)

¹European Grassroots Antiracist Movement

Grib ind!

af Sylvester Bbaale

Hvad gør man, når man overværer et overfald og er bange for selv at blive offer?

Fornylig oplevede jeg, at blive overfaldet på Christianshavns Torv. Jeg var lige steget af bussen, og netop som jeg får krydset vejen, begynder jeg at høre tilråb fra den modsatte side af gaden.

"Fucking nigger, din fucking nigger!" bliver der råbt.

Fornylig oplevede jeg, at blive overfaldet...

rigtigt, men vælger at begive mig langsomt videre i håb om, at den tilråbende gruppe, tre unge mænd, blot vil passere mig. Det skete ikke.

De krydser vejen og går direkte til angreb på mig med slag, spark og med ordene "fucking nigger" stadigt rindende ud af deres munde. Jeg får heldigvis afværget de værste slag og hiver febrilsk cykler ud af deres stativer for at få noget imellem mig og ger-

Jeg stopper først lidt op – forundret over, om jeg nu hørte

ningsmændene, der tydeligvis er påvirket af stoffer. Med lidt afstand imellem os, griber jeg chancen til at råbe ad forbipasserende, at jeg ikke kender dem, der slår på mig, ikke ved hvem de er, og jeg bliver overfaldet.

Men der var ingen hjælp at hente.

De forbipasserende grupperinger rystede blot på hovederne og gik videre, som intet var hørt eller set. En gruppe drenge kommer på et tidspunkt hen og spørger, hvad der sker. Overfaldsmændene råber "Han er en fucking nigger, og hvis I ser ham på Staden skal I smadre ham!" Drengene svarer "Nå okay" og går videre – forbi mig på vejen og siger til mig, at det nok ikke er den bedste idé at vise mig på Staden (!)

I mellemtiden har en del beboere åbnet deres vinduer, vel på grund af den larmende gadeorden, mens folk på Christianshavns Torv har stået og set passivt til. Få var nytilkomne, mens mange var nogle, jeg netop var steget af bussen sammen med, og som derfor havde overværet hele overfaldet.

Til mit held bar overfaldsmændene ingen våben, og i det mindste var der en, som ringede til politiet, der kom mig til undsætning.

Jeg har efterfølgende fået mange søde og helhjertede tilkendegivelser. Venner og venners venner er forfærdede, vrede og forargede.

Venner og venners venner er forfærdede, vrede og forargede.

man end ikke tør tænke så langt.

Vrede over, at 'den slags' kan ske, at racisme faktisk er en del af dagligdagen for en stor del 'danskere af anden etnisk herkomst', som jeg med min baggrund så politisk korrekt betegnes som.

Forargede over, at ingen greb ind, men så på eller bare gik fordi og lod forbrydelsen fortsætte uantastet. "Jeg forstår ikke, at folk vender det blinde øje til," siger stort set alle.

Og det, der står tilbage som det værste, er faktisk netop den oplevelse af at være helt alene blandt de mange forbipasserende.

Mens slagene haglede ind over mig fra alle sider, kørte desperate råb om hjælp inde i mig. Hvor blev de af, alle de mennesker, der var til stede? Folk i de åbne vinduer, der overværede overfaldet fra første parket i deres lune stuer? Den hærdebrede vagtmand foran Seven-Eleven? De unge mænd, der blot råbte, at jeg nok skulle holde mig ude af Fristaden? De ventende ved stoppestedet? Alle disse passive tilskuere – nød de synet, eller var de bange?

Svaret får jeg selvfølgelig aldrig. Måske kan forklaringen søges i fænomenet "Bystander effect", som beskriver en tendens, mennesket åbenbart har til at hytte sig selv, når de overværer en farlig situation. Men denne form for 'flugt', som psykologer også kalder

en "diffusion af ansvar", er en instinktiv reaktion, og vores instinkter kan tæmmes, når vi får anvist handlemuligheder.

Passiviteten – eller flugten – er jo fornuftig, når man ikke ved, hvad man skal stille op. "Jeg ville være bange for mit eget liv," siger mange, og det er jo helt forståeligt.

Så hvad kan man faktisk gøre? Hvad ville være en hjælp og hvad ville virke?

Mine egne umiddelbare bud er først og fremmest selvfølgelig at tilkalde politiet, men desuden også højlydt at gøre opmærksom på, at de netop er blevet tilkaldt. I det hele taget råbe eller skrig højt, lave larm, som kan aflede overfaldsmændens opmærksomhed og give offeret et pusterum og måske en mulighed for at slippe væk. Tilskuerne fra vinduerne kunne smide poser med vand ned – eller potteplanter, noget, der afleder med larm. Er I flere til stede, så saml jer og løb brølende hen mod voldspersonerne.

Og selv om en håndfuld gode råd ikke dæmper op for den samfundsmæssige uorden, der har fostret racisme og hadforbrydelser,

kunne jeg godt tænke mig en kampagne, der kan give os som forbipasserende et handleberedskab, som vi kan sætte ind med i selve situationen. For i sidste ende er det kun i fælleskab, vi sammen kan komme hadforbrydelser og anden vold til livs i vores offentlige rum.

Jeg håber, at det er noget, som politi og andre med viden og indsigt vil hjælpe med at sætte i værk. Behovet er der. Og næste gang er det ikke sikkert, jeg slipper med livet i behold.

...i sidste ende er det kun i fælleskab, vi sammen kan komme hadforbrydelser og anden vold til livs i vores offentlige rum!

Gæstearbejder

af Adil Erdem

I min barndom var jeg søn af en
gæstearbejder
som jeg sjældent traf
som så mange andre havde han
vandret
gennem mange lande
på jagt efter nye tider og drømme
min egen gæstearbejder
emigrant blev han ligeledes kaldt
men for mig en opdagelsesrej-
sende
når jeg sad omringet af ensom-
hed og drømte
gik nogle af drømmene i retning
af
at han fulgte mig hen i skolen
huskede mig på lektierne
tog mig i sin vidunderlige favn og
kysede mig farvel
mens min lærerinde så på
eller fulgte mig til fodbold
så mig sparke til bolden
hørte mig skringe
når jeg faldt eller blev sparket
at han følte min smerte
nej!
han måtte være mig en slags far
i industriferien
så træt og udmattet
og så fremmedartet
at jeg ikke kunne finde min far i
ham
jeg kendte ham knap nok
var tilbageholdende med at fore-
lægge ham
mine forelskelser
tage imod hans omsorg
så jeg lagde mig gerne syg når han
var hjemme
når jeg endelig havde ham i nær-
heden
nej!
han tilhørte mere sin betonfabrik
i sit immigrantland

sine nye omgivelser
var en stolt skatteyder ligesom de
indfødte
i hans nye land
havde tilegnet sig sin nye identitet
hviskede tillægsord på sit nye
sprog i søvne
undrede sig over sprogets svær-
hedsgrad
de umulige vokaler
ordklassernes bøjninger som han
ikke beherskede helt
nej!
i mine unge dage var jeg søn af en
emigrant
som jeg sjældent traf
jeg ville så gerne have at han
fulgte mine forelskelser

støttede mig i mine talrige
drømme
fortalte mig om sine
betroede mig kærlighedshistorier
fra sine unge dage
støttede mig i mine bestræbelser
på at være anderledes
nej!
i stedet gæstede han os i barn-
domshjemmet
i juleferierne nu
med returbillet liggende på køk-
kenbordet

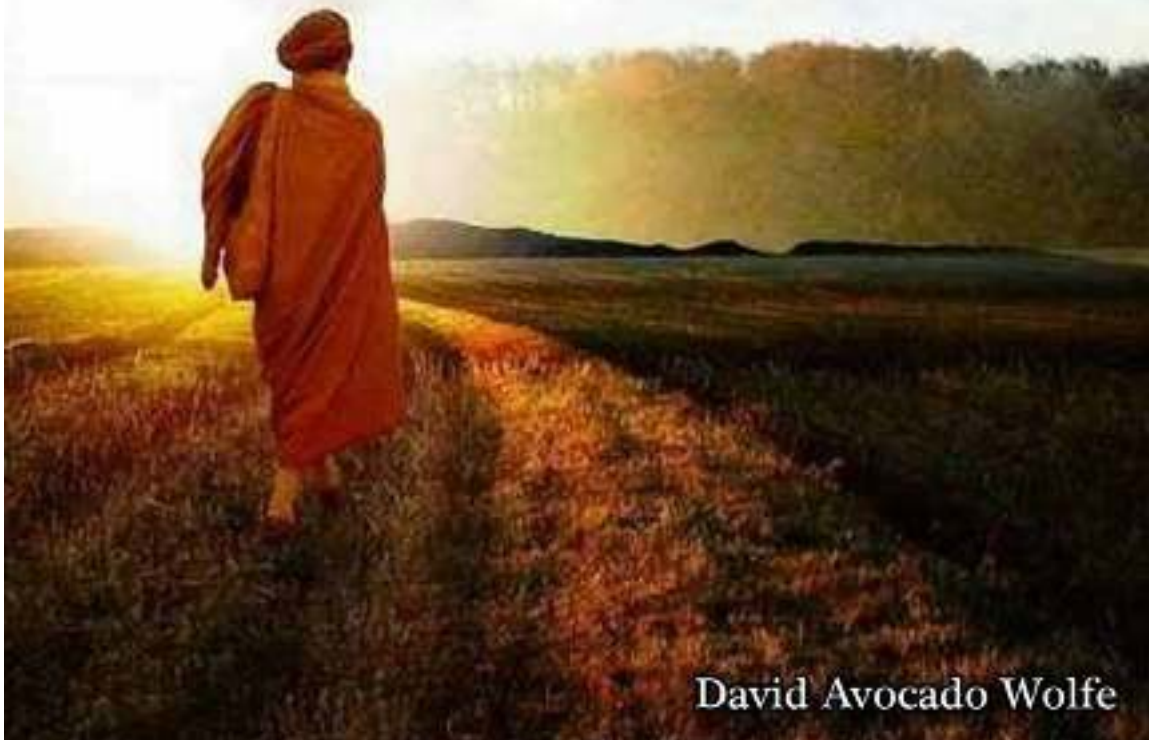
senere i mine unge dage fulgte jeg
i hans fodspor
fandt ham i hans emigrantland
hans eneste påklædning var hans
arbejdstøj
som også var hans stolthed
et morgenmenneske var han
fandt jeg ud af
hans dage startede ved daggry
hans fyraftener var ofte afhæn-

gige af ordrene
hans måltider var tilfældigt sam-
mensat
noget dansk
noget tyrkisk og kurdisk
hvilket var hans oprindelse og
fortid
nej!
jeg er søn af en fremmedarbejder
der måtte finde sig i en alderdom
han ikke helt ønskede
som bragte ham en pensionisttil-
værelse
efter femogtyve år på betonfa-
brikken
han fik svært ved at tilpasse sig de
nye tider
smurte madpakke

kom på uventet besøg hos kam-
meraterne
tørrede tårerne bort i det skjulte
og havde fundet ud af
at det sagtens kunne lade sig gøre
uden arbejdstøj

i dag er han på flugt fra avisover-
skrifter
tv-indslag
politiske udtalelser
om hans familiesammenførte
og gemmer sig på aftenture tæt
på Vestskoven
venter på en tilfældig sygdom
vil helst undgå øjenkontakt med
de indfødte.

**It's better to walk alone,
than with a crowd going
in the wrong direction.**

Den illegale

Tekst: Ruben Byberg Jacobsen

Åh min kranke skæbne, åh mit usle sølle liv
Aldrig blæser vindene min vej
Jeg kom til Europa for at skabe mig et liv
Og hjemløs flaskesamler, det er jeg.
Over stenet ørken har jeg vandret i det håb
At lykken bare ventede på mig.
Over frådigt hav, i en al for lastet båd
med håbefulde sjæle som mig.

Blikkene jeg møder, hvor jeg så end kommer frem
Er blikke som ser ret igennem mig
Og havde jeg bare modet, ja så tog jeg gerne hjem
Hvor jeg ved at nogen savner mig
Åh hvor sku' jeg kysse min familie og fortælle dem
At jeg savnede dem hver en dag
Og alle mine venner, bare at være sammen med dem
Og fejre min hjemkomst, åh ja....

Men hvordan sku' jeg ku' se i øjnene på dem
Med alle disse løgne de har fået?
Der var ikke gran af sandhed i mine breve hjem
Jeg har hverken hus, bil eller båd
Den habit jeg bærer på det foto som de fik
Har jeg lejet af en såkaldt ven
Bilen som jeg står ved er selvfølgelig ikke min
Og pigen hun er ikke engang min ven

Åh min kranke skæbne, åh mit usle sølle liv
Aldrig blæser vindene min vej.

Bevæggrunden for at have skrevet sangen: "Den illegale".

af Ruben Byberg Jacobsen

For godt og vel 10 år siden, var jeg på en rejse i det sydlige Spanien. I byen Sevilla lagde jeg mærke til at der var en del byggepladser, og på de byggepladser var der vagter om natten. Disse vagte sad på de her støbte plastikstole, som man støder på, ligegyldigt hvor man havner. Her sad de så og hørte musik på små radioer, og som oftest med en stor pla-

stikflaske med vand. Og så var de sorte som beg. Altså var de, efter al sandsynlighed, ikke af spansk herkomst.

Da jeg vendte tilbage en fem års tid senere, sad der stadig vagter. Denne gang så de blot ret spanske ud. Min tanke var så at de Afrikanske vagter nu var blevet sendt hjem til Afrika, men så kom jeg i tanke om

at derhjemme i København var der sgu da egentligt, på det sidste, kommet flere og flere hjemløse afrikanere i bybilledet.

Nu begyndte jeg at kigge på alle disse nye fremmede i vores kvarter. Jeg prøvede at sætte mig ind i deres situation. Hvordan ville jeg tænke hvis jeg havde rejst så langt for at opnå lidt lykke? Ville jeg ikke savne min familie? Her er koldt, hvor de kommer fra er det varmt. Det er måske lettere at sove på gaden i Afrika, end det er om vinteren i Danmark. Synes de selv at de har succes? Savner de ikke venskab? De mennesker de går iblandt er jo alt andet lige deres konkurrenter.

De har jo foretaget en meget lang rejse, sikkert over flere år, og på den lange rejse har de jo også været fremmede, næsten overalt hvor de nåede frem. Hele tiden har de måttet indstille sig på andre måder at gøre tingene på. Ikke blot i forhold til deres hjemegn, men, formentligt, også i forhold til det sted hvor de sidst opholdte sig. Og de må jo være helt på det rene med at sandsynligheden for at vende hjem, er ganske minimal.

Jeg ved, efter samtale med mennesker som er inde i deres situation, at de gør alt hvad der står i deres magt, for at minimere deres familiers bekymring for dem, og derfor sender de penge hjem til dem, hvilket igen betyder at de har, så godt som, intet at leve for selv. De laver, ofte, fotos med opstilling

af sig selv i fin habit, ved siden af en tilfældig luksusbil, og sender hjem til familien, for at give indtryk af succes. Den fine habit har de lånt eller lejet af en bekendt, som på den måde laver lidt forretning, og omgivelsernes tilfældighed kan gøre at det ser ud som om de er i selskab med en Europæisk kvinde, som de fortæller er en bekendt, en kæreste, eller måske ovenikøbet en hustru.

Løgne er, som de fleste ved, svære at rode sig ud af, hvilket gør at de simpelthen ikke har "nosserne" til at vende hjem, selvom de måske kunne have lyst til det, så det bliver ofte skruet uden ende, for de stakkels mennesker. De ender i den samme fattigdom som de søgte væk fra, blot langt væk fra den kærlighed og omsorg som de, trods alt i kraft af familie og venner, havde i deres hjemegn.

Jeg har meget ondt af disse mennesker, og jeg kan ikke lade være med at kigge på dem, og forestille mig alt det de har måtte gennemgå, for blot at havne i en situation som, måske, er meget værre end den de desperat har prøvet at komme ud af.

Min hensigt med teksten er jo nok at minde mig selv, og jer andre, om at vi jo er meget privilegerede. Men i og med jeg ikke er religiøs, og at jeg tror meget på at i denne verden er det tilfældighederne der råder, må jeg jo også prise mig lykkelig for at jeg ikke er en af dem.

Den lille sorte? Nej, så hellere den røde.

af Per Thorborg, april 2015.

Det er hensigtsmæssigt, at en overskrift viser sig dækkende i forhold til en artikels indhold. Når dette ikke er tilfældet, er det som oftest fordi forfatteren i virkeligheden ønsker at kamuflere sit ærinde; enten fordi artiklens indhold er noget værre sludder, eller fordi indholdet på smertelig vis kan vise sig alt for nærgående, alt for sandt.

Det er min hensigt i denne artikel at finde ord for og gennem udvalgte eksempler beskrive "den lille racisme", og det denne perfiditet kan gøre ved mennesker – både den kække formidler og det ramte offer.

Det er min hensigt i denne artikel at finde ord for og gennem udvalgte eksempler beskrive "den lille racisme"

Jeg er læge. Det har jeg været gennem nu 44 år. De første år på hospitalerne, de næste mange år i almen praksis og gennem næsten lige så mange år som kommunalt ansat lægekonsulent. Mit liv som læge har medført ubærlige tildragelser, dagligdags trivialiteter og lykketunder af uanet omfang. Mit liv som læge har været en rejse gennem et par menneskealdre, hvor tidligere tiders autoritetstro er blevet afløst af en noget bredere tilgang til begreber som interpersonelle relationer og nærmest en "billedstorm" på et flertal af hidtil gældende autoriteter, myndigheder og religiøse samfund af forskellig observans for nu bare at nævne, hvad der umiddelbart falder mig ind i denne

sammenhæng.

Jeg står tilbage uden den hvide kittel, der blev lagt for mange år siden. Jeg har uden denne fagligt distancerende beklædningsgenstand formået at finde plads i en, tror jeg da, virkelighedens verden blandt mennesker af alle farver, alle tilskikkelser, kortskaller, langskaller, strithårede og også dem med hentehår for ikke at tale om skallesmækkerne. Jeg insisterer på en empatisk tilgang til dem alle, men tro mig, det er ikke altid lige let.

ooOoo

Det var en varm sommerdag. Klokken var lidt i afgang, så der var god tid, idet toget helt som forventeligt var en smule forsinket. Der var mange rejsende på stationen, men stationsbygningen kunne rumme mange mennesker i den store afgangshal. Der var kø foran kiosken, hvor man solgte aviser og blade og blandt meget andet også Premieres Eskimo is. Alle i køen lignede hinanden bortset fra en enkelt rødhåret; ja, så var der også ham med de ubegribeligt store stritører.

Jeg havde nær glemt, at der midt i køen stod en – i forhold til alle de andre – temmelig lille grønlandsk mand. Lige der, tager denne historie sin begyndelse. De fleste skulle have is; nogle af dem købte store vaffelis, mens andre med større beskedenhed bad om en "Eskimo", der solgtes i flere

størrelser. Det blev omsider grønlanderens tur. Han har formentlig, ligesom alle de andre, glædet sig til sin is, men glæden blev for hans vedkommende af kort varighed. Hans diktion, må jeg sige, lænede sig ikke tæt op af det velkendte, men alligevel ikke sikkert definerede talesprog kaldet "rigsdansk". Han stammede temmelig voldsomt. Med stort besvær fik den lille mand fremstammet sit ønske om at købe – og her holdt alle vejret i spændt forventning – en "Kæmpeeskimo".

De, der stod tættest ved, kunne ikke lade være med at smile; ja, det var vel både naturligt og tilgiveligt. En enkelt i køen, det var den rødhårede, slog en skvaldrende latter op og på få øjeblikke var salen et bølgende hav af mennesker i et grotesk bevægemønster, en larmende "Danse Macabre" – en latter, der syntes ingen ende at ville tage. Det var slemt nok i sig selv, men det virkelig ondsksfulde, det rendyrket racistiske viste sit grimme ansigt i ekspedientens glatte og smilende afvisning af den grønlandske mands stammende og ubehjælpsomt fremsatte ønske om køb af en is: "Undskyld hr., jeg forstod ikke helt, men var det en "Kæmpeeskimo", de gerne ville have?"

Herefter var verden ved at gå under i latter, men toget var ankommet, og salen blev tømt på få øjeblikke. Tilbage stod den lille mand. Ekspedienten rakte uden yderligere sproglige forståelsesvanskeligheder isen over disken og fik sine penge. Den grønlandske mand havde tydeligvis mistet lysten til is, for da han vendte sig om for at gå ud på gaden, smed han isen i affaldskurven. Ekspedienten så det, men reagerede ikke; ikke på nogen måde. Grønlanderen tøvede ved døren, lukkede den op og trådte så endelig ud i solskinet.

Jeg tror, jeg blev stående; men det er jeg ikke helt sikker på.

ooOoo

Der var engang en flygtning. Han stod derude i regnen noget forkommen. Over skulderen bar han en form for rygsæk; der så nu ikke ud til at være meget i sækken. Han bankede vedholdende på den store og tunge dør, for der var vådt og der var koldt, hvor

han var kommet til. At han var en fremmed var let at se. Hans tøj lignede noget fra en anden tid, hans ansigt var mørkere end ansigterne på dem, der boede på den anden side af døren. På en måde var det vel som om, han bar solens skin på sig fra mange år tilbage. Han virkede mere præget af alvor end dem indenfor muren. Ja, og så var det meste om denne mand vel også sagt.

Det var tydeligt, at han ikke forstod det sprog, der blev talt på det sted, han var kommet til. I det hele taget blev der ikke gjort større anstrengelser fra de fastboendes side for at søge en forståelse, en virkelig forståelse, af hvorfor denne fremmede stod og bankede på døren.

De, der ledede landet, fremstod overfor denne mand med en tilsyneladende åbenhjertig vilje til at forstå hans baggrund, hans kultur (ja, hvis han da havde sådan en), hans sprog i skrift og tale (talen kunne de jo godt høre, om end de ikke forstod den dybere mening med de verbale ytringer; skriftsproget, forstod de, var ikke eksisterende). De, der ledede landet, måtte på forsvarlig vis udtrykke deres bekymring. For at understrege deres gode vilje og erklærede fremsynethed enedes de langt om længe om at møde denne lidt mørke mand (som nogen kaldte en "roma", for det andet ord kunne ingen af dem finde på at anvende, andre mente, at han kom fra meget fjerne egne bag både stepper og ørkner).

De endte med, efter lange og meget følelsesladede debatter på god parlamentarisk vis, at ville møde ham med en fremstrakt hånd i form af en, må man anstændigvis påpege, noget subtil form for politisk undertrykkelse, den såkaldte "repressive tolerance". Til beroligelse for indbyggerne i landet fastslog man igen og igen den på stedet gældende lov om ytringsfrihed; for man havde selvfølgelig en naturlig tilgang til at måtte forsvare sig og sine og det gennem hårdt og slidsomt arbejde erhvervede jordergods.

Det havde han selvfølgelig bare at forstå, den fremmede med al hans mørke hud, underlige klæder og besynderlige sprogbrug. Som tiden gik, kom det frem, hvad den

mørke mand havde haft med i sin rygsæk, for folkene bag muren var af natur nyfigne. At være nyfigen er ikke helt det samme som at være oprigtigt optaget af og interesseret i den person og de dertil relaterede forhold, som nyfigenheden rettes imod. Det fandt man efterhånden ud af.

Der var på det tidspunkt faktisk gået ret mange år, og flygtningen (og med ham mange ligestillede) havde, som tiden gik, oplevet gentagne udfordringer fra det omgivende samfund.

Disse udfordringer fandt den mørke mand på forhånd defineret som fiasko på fiasko og næsten obligatorisk medførende en social og kulturel deroute. Han havde for længe siden forsøgt at vise rygsækkens indhold frem for de relevante myndighedspersoner. Han havde forsøgt igen og igen at forklare sin baggrund og sin lidelse på baggrund af de få ejendele, der var hans.

Flygtningens historie fortonede sig, som årene var gået, i en fjern fortid, der for det store flertals vedkommende i tiltagende grad fandtes uden hold i virkeligheden; et fjernt og fremmed Utopia.

Det er altid svært at håndtere det uforståelige.

Det kræver... ...bare det i bund og grund at turde tro på et andet menneske

det i bund og grund at turde tro på et andet menneske, det menneske, der i denne sammenhæng kaldes "flygtningen" – den mørke mand.

Som det gik med den lille grønlandske mand fandt mange af "de lokale" den nemmeste (og sjoveste) vej til fællesskabets tryghed ved at stå last og brast og skulder ved skulder for at beskytte sig og sine mod det lidt anderledes og fremmede; et for så vidt naturligt forsvar mod den i nogen grad angstprovokerende og af "politisk korrekthed" påtvungne accept af det ukendte, der i min historie er "den mørke mand"; og fordi han er mørk og dermed lidt anderledes!

Det er altid svært at håndtere det uforståelige. Det kræver en eller anden form for tro; ikke nødvendigvis en tro på det guddommelige, men bare

Jeg tror, jeg blev stående; men det er jeg ikke helt sikker på.

ooOoo

Amalie skal sove. Bedstemor er som altid parat med de elskede "godnat-historier". Amalie er et sødt lille væsen, og hun er i udpræget grad præget af en politisk korrekthed, der tydeligvis er opstået under påvirkning af ihærdige, utrættelige og velmenende småbørnspædagoger først i børnehaven og nu i O. klasse, hvortil den lille pige er avanceret.

Amalie fremstår på en vis måde som en lille bærbar computer med en hukommelse på adskillige GB.

Hvad hun har hørt én gang, kan hun reproducere med høj og klar stemmeføring. Uden svigt, og uden mindste grad af tvivl.

Men nu skal Amalie altså sove. Bedstemors bibliotek rummer mange bøger; fra egen barndom, fra børnenes barndom og nu også de på særlig anfordring indkøbte "reviderede" udgaver af de elskede klassikere til brug for børnebørnenes små og uskyldige ører.

Og så går det alligevel galt, for i værelsets dæmpede aftenbelysning får bedstemor ved en (skal det vise sig) beklagelig fejl fat i en ældre udgave af den af dem alle mest elskede bog, der rummer den fortælling, som Amalie har fået læst utallige gange. Som sædvanligt virker fortællingens ord tydeligt suggererende på hende. De før lidt markerede ansigtstræk glattes ud, søvnen lurer lige om hjørnet. Fred og ingen fare. Lige indtil ord som neger, sigøjner og negerkonge udtales loyalt i forhold til "skriftens" ord.

Nu sover Amalie ikke. "Bedstemor, det står der ikke, og det må man slet ikke sige; det siger min lærer henne i skolen, for så er man racist!"

Jeg tror, jeg blev stående i skjul bag døren; men det er jeg ikke helt sikker på.

ooOoo

Bedstemor er ikke racist, det vidner et efterhånden langt livs tilgang til og konsekvent afvisning af så at sige alle de problemstillinger, der ville kunne tænkes at inddrage tilløb

til racisme og racistiske udtalelser. Bedstemor elsker at læse bøger; listen af forfattere, der har fundet indpas i hendes litterære univers er lang og båret af en sproglig tyngde, der giver sig synligt udtryk i reolernes faretruende nedadbøjede hylder. Bøger fra flere århundreder står ryg ved ryg i det hjemlige bibliotek, hvor også nobelpristagernes romaner og digtsamlinger er pænt og talrigt repræsenterede. "Derfra min verden går", siger hun. Og hun fortsætter: "Ingen, ikke nogen som helst skal tage mine bøger fra mig alene på det grundlag, at deres begrebsverden og personkarakteristik i en nutidig virkelighed strider imod, hvad der findes "comme il faut" og politisk korrekt."

Nej, selvfølgelig ikke.

Amalie har mange venner henne i skolen. De leger godt sammen; også hjemme efter skoletid. At se på disse børn er en stadig bekræftelse af den forhåbning, man kan have til, at racismens onde spøgelse, ofte i årevis forudgået af "den lille racisme", kan manes til jorden og glemmes som noget, der blot skete engang. Dengang, da menneskers liv og værdighed målttes i andre værdier end det, vi i dag vil vedkende os.

Så kan vi måske omsider få sagt ordentligt goddag og velkommen til både den lille

grønlandske mand, den mørke mand, negerkongen og sigøjnerbaronen.

Og så glemte jeg at fortælle, at Amalies venner har alle farver. Der er den sorte dreng; ja, helt sort er han nu ikke. Der er også den lille brune pige, for ikke at glemme hende, der kommer fra Kina. Hendes hud er svagt gullig, og hendes øjne sidder lidt kækt på sned. Så er der de 3 almindelige; hov, hvad var nu det? Pas nu på!

Amalie opfatter sig ikke på nogen måde mere almindelig end alle vennerne – og det er jo netop det vigtige i denne sammenhæng.

Amalie opfatter sig ikke på nogen måde mere almindelig end alle vennerne – og det er jo netop det vigtige i denne sammenhæng.

Den eneste ikke almindelige i denne ungdommelige forsamling er den lille dreng, der altid er klædt ud som en ægte rød hud med to fjer i pandebåndet, krigsmaling i ansigtet, tomahawk i bæltet og mokkasiner på fødderne. Han påstår, at han hedder "Sitting Bull". Der er hverken noget siddende eller noget tyr over knægten. Han er Amalies erklærede bedste ven – så rød og farlig, som man nu kan være.

Racismen, din vuggegave

af Julia Suárez Krabbe

Du har fået en gave, som du holder meget kær. Den ligger tæt ved dig, den gør dig til den, du er. Men du kan som oftest ikke se den. Du brugte den som rangle da du som barn skulle puttes. Du fik den via godnathistorier der fortalte om vilde høvdingkonger, om Afrikalande, om den godmodige, lidt uvidende, indvandrer. Din vuggegave var noget af det første, du skrev om, da du gik i skole og skulle forklare, at afrikanske børn er fattige, så de kan ikke selv, og derfor har de brug for din danske hjælp.

Du fik forstærket din vuggegave i historietimerne i skolen, der fortalte dig at historien er den hvide mands historie, og at Holocaust var noget, nogle racistiske fanatikere, der ikke havde noget med din vuggegave at gøre, gjorde. Du fik den da du var i forlystelsesparker, hvor du brugte forlystelser der tematisk var inddelt efter billeder af andre mennesker som om de var ting, eller som om de var fastfrosset i en forestillet fortid, bare for at gøre din vuggegave ære. Du gik til fester og klædte dig ud efter samme temaer; indianer,

kannibal, sigøjner, araber, bananpige.

Du fik stemmeret og da du skulle beslutte, hvem du skulle stemme på, var det klart, at alle dem, du kunne vælge imellem, forsvarede din vuggegave; det var også deres vuggegave. Så valget var mellem forskellige måder, at forsvare vuggegaven på, og ikke om den skulle beholdes. Du tog måske et år til udlandet, hvor du brugte din vuggegave til at forstå, hvad det hele derude gik ud på. Enten konkluderede du at du ville hjælpe dem, sådan som du så de gjorde i fjernsynet, og som du havde skrevet stille om; sådan som du havde lært at danskhed er. Eller du besluttede at de var vilde, uciviliserede og udemokratiske, så sådan nogle skulle du ikke have ind i dit land. I begge tilfælde brugte du din vuggegave. Vild, uciviliseret, underudviklet, udemokratisk var jo, havde du lært via din vuggegave, synonym for afrikanere, muslimer, folk fra "syd" eller tredje verden.

Så kan det være du kom på universitetet, og her lærte du, at kun hvide mennesker tænker, at det kun er deres ideer, der er noget værd. Kun hvide mennesker producerer viden, og sådan udvidedes din vuggegave endnu engang. Du lærte også, at hvis du skulle blive til noget, så skulle du mime disse hvide menneskers ideer; det var jo "alles" vuggegave, og den skulle forsvares. Så det gjorde du, for det var jo logisk, og du skulle jo blive til noget. Og en vuggegave kan i dit hoved ikke være dårlig.

Det kan være du er en af dem der så, at de mennesker som du og dine havde taget imod i Danmark, ikke var med på at forsvare din vuggegave. I dine øjne var det utroligt at de ikke ville godtage den, din essens, en essens som du vil dele med tvang eller via

din solidaritet. For de ved jo ikke bedre, det havde du jo lært. Det kan være du var en af dem, der forklarede denne "udlænding", at din gave var god, at hun skulle tage imod den. Måske tog hun imod den. Hvis ikke hun gjorde, besluttede du måske at hun var en ekstremist, og hun skulle hellere tage et andet sted, hvis ikke hun kunne lide din vuggegave.

Racisme er strukturel. Det er dens strukturer, du har fået i vuggegave –for dig er det fint fordi den fortæller dig at du er andre overlegen, den beskytter dig, den giver dig privilegier, den åbner døre for dig. Du lever i en strukturel racistisk verden, hvor nogens vuggegave er andres eksklusion, endda død. For Holocaust er, som kolonialismen, slavehandlen, og krigene i Irak og Afghanistan, også din vuggegave. Racisme er ikke et badge, du kan tage af når du beslutter, at du ikke er racist. Som sagt er racisme strukturel, og den giver din hverdag mening og retning. Den giver dine ord vægt, den gør dine argumenter "logiske", og den gør det "uskyldigt" at bruge din rangle, ride på din karrusel i din dejlige sommerland, fortælle din godnathistorie, og affeje modargumenter som "latterlige". Fordi den ikke er et badge, du nemt kan tage af, gav du højest sandsynligt din vuggegave videre da du selv fik børn. Du gav den som rangle, som godnathistorie, via din daglige virke som forælder, og således voksede dit barn op, i sikkerhed og sikker forvaring om, at I alle er gode mennesker, som ikke blev formet af, og til stadighed forsvarede, jeres hvide, dødelige, vuggegave.

Racisme er strukturel. Det er dens strukturer, du har fået i vuggegave —

Stop hadforbrydelse og splittelse

Asyl til forfulgte

Styrk solidariteten i hverdagen

2015

Aldrig mere en Krystalnat!

9. november

Fakkelmanifestation på Nytorv kl. 17

MUSIK:

Channe Nussbaum m. band

TALERE:

Hans Goldstein (øjenvidne til Krystalnatten i Wien i 1938), Bent Melchior, tidl. overrabbiner, Michala Clante Bendix (Refugees Welcome), Niddal El-Jabri (initiativtager til fredsringene v. synagogen og moskeen)

MØDELEDER:

Per Olsen (formand, Byggefagenes Samvirke)

Arrangør: Krystalnatinitiativet – Facebook: Krystalnatten

Citat...

Citat af Uffe Gjerding i Kristeligt Dagblad den 17. marts 2015:

Vi må også i højere grad erkende, at de problemer, vi ser i den arabiske verden i dag, afspejles i vores vestlige samfund. Ligesom unge i den arabiske verden griber til genveje – våbenmagt i egen hånd – for at se resultater, som magthaverne ikke har kunnet bibringe dem, sådan sker det også i Vesten med unge, der ikke ser eller får muligheder

for realisere sig.

Så når vi ser voldshandlinger i Paris eller i København, må vi rette søgelyset mod os selv frem for udad. Det er forhåbentlig den lære, vi med tiden vil drage af disse terrorhandlinger i vores egen midte, når det umiddelbare chok har lagt sig.

Dansk...

af dansk-syriske læge Haifaa Awad

Dansk-syrisk læge efter nødhjælpsindsats på syrisk hospital: Det gjorde ondt at komme hjem til en nedslåede flygtningedebat i Danmark

Den dansk-syriske læge *Haifaa Awad* kom i juni måned hjem fra endnu et ophold i Syrien, hvor hun på et syrisk hospital hjalp ofre for den blodige konflikt i Syrien. En konflikt, der har kostet over 230.000 civile syrere livet, heriblandt flere end 650 læger. Men det gjorde hende ondt at komme hjem til Danmark. "For jeg kom hjem til en agurketid, hvor det ene parti efter det andet sloges om, hvem der kunne stramme mest, hvem der kunne bygge de største pigtrådshegn om Eu-

ropa, og hvem der kunne sparke mest nedad. Det gjorde ondt. Ikke bare fordi jeg er syrer, men først og fremmest fordi jeg er dansker," sagde Haifaa Awad, da hun den 26. august talte ved demonstrationen på Nytorv i København mod de stramninger på flygtninge- og integrationsområdet, der samme dag blev vedtaget i Folketinget.

(Fra netavisen SAMEKSISTENS den 27. august.)

Hvor heldigt...!

af Leif Hjernøe

Da min oldefar og farfar levede, flygtede over 30 millioner i årene 1836-1914 fra social nød og krig i Europa til USA. Hver syvende immigrant døde undervejs. Da min far var barn slog europæerne hinanden ihjel i et antal af 9-10 millioner. Da jeg var barn blev alene i Europa 25-30 millioner dræbt i et omfang og på så barbariske måder, at de end ikke overgås af nutidens rædsler i Mellemosten.

Lavt sat skilte Europa sig således i løbet af

lidt over hundrede år af med sammenlagt 65 millioner individer (= Frankrigs aktuelle befolkningstal). Hvor heldigt! For hvordan skulle vi i dag have fundet plads til dem og – vel at mærke! – deres mindst lige så mange millioner efterkommere, når vi har så vanskeligt ved i disse år at lade et langt mindre antal flygtninge og indvandrere finde råderum i Europa?

(Også optaget som læserbrev i dagbladet Politiken, den 29. aug.2015)

RAP mod Racisme, torsdag den 1. oktober 2015

Fotos fra festen v/Høyer Photography

Mund de Carlo

Formand, Jette Møller har mikrofonen.

Mund de Carlo, drivkraften bag hele aftenen, lagde ud.

Al Agami på scenen.

De tre ildsjæle bag arrangementet: Ra-hwa, Simone og Carlos

INVITATION

INTEGRATIONSARRANGEMENT

med

Steffen Jensen

fredag d. 23.oktober kl. 16:00 til 18:00

Underværket, Stemannsgade 9C, 8900 Randers

YTRINGSFRIHED OG DEMOKRATI

Tilmelding (pga.kaffen) til: upp@undervaerket.dk

VI GLÆDER OS TIL AT SE JER ALLE.

ARRANGØR: INTEGRATIONS PROJEKT GRUPPEN

Frivillighuset, SOS Racisme, FrivilligVærket, Randers Bibliotek, Underværket og en række enkeltpersoner.

Giganterne slås

Francisco de Goya: Duelo a garrotazos, Museo del Prado, Madrid